

İnönü — Ne yapayım, iktidarın verdiği hediyelerle bu kadar süsleyebiliyorum!..

YILIN EN BÜYÜK ÇEKİLİŞİ

30

30 Apartman Dairesi

785.000 lira

1 kişiye 6 daireli Apartmanın Tamamı

Hesabınızdaki 150 liraların adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

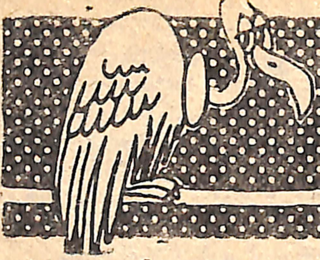
cem'an

2 milyon

ÇEKİLİŞ: 30 ARALIK 1958

FAAL d - 496

Akbaba siyasî mizah gazetesi

BİZ GAZETECİLER!

DÖRT yılda 1161 gazeteci mahkemeye verilmiş. Kabataslak her gün bir tanemiz!

Yine dört yılda 238 gazeteci cezaevine girmiş. Demek her hafta bir kurban!

Galiba meslekdaşlarımız ödevlerini iyi yapamıyorlar. Yoksa, ikide bir «Diyarbakırda yılın bilmem kaçıncı cinayeti işlendi» diye telgraflar çekeceklerine «Yılın bilmem kaçıncı gazetecisi hapse girdi» diye yazarlardı.

Elimde istatistik yok ama, kalemin işlediği suç, bıçağın işlediği suçtan geri kalmıyor sanırım!

Hani, akıllının biri, parmaklığın dışından tımarhanedeki hastaya sormuş:

— İçeride kaç kişisiniz?

— Deli, pek akıllı bir cevap vermiş:

— Ya siz dışarıda kaç kişisiniz?

Türkiye'de ne kadar gazeteci vardır, bilmiyorum. Ama galiba içeridekiler dışarıdakileri geçtiler!

Ne yapalım, kalemin çilesi daha dolmadı. Bunu yazarken, politika modasına uyuyorum sanmayınız: Bugün, Metin Toker Ankara cezaevinde. E, dün de Mümtaz Faik Fenik İstanbul Cezaevindeydi!... O kadar da değil, Ulus fıkracısı Şinasi Berker'e, bir kaç gün evvel Zafer Yazı İşleri Müdürü Fatin Tözen de misafir gitti... Arnavudun hesabına döndü iş: Bir sizden, bir bizden!

Her hapse giren gazeteci suçsuz mudur? Değildir elbet. Ama, her hapse giren gazeteci, ucuz, pahalı, az çok kahramandır.

Bugün, Cumhuriyet'te bir başkent telgrafı gördüm: Afyon Mebusu Kemal Özçoban bir af teklifi hazırlamış. Altında, otuz milletvekilinin imzasiyle... Sevinçle okurken, gözüm bitişiğindeki «Kendi Kendimizi Tenkid» e ilişti. Kısacası şu: NATO Başkumandanlığı Türk gazetecilerini Paris'e dâvet etmiş. Gitmişler. Ama, birçoğu, kendi havasında, bir program dışı gezmiş, tozmuş!.. Ya uçakta dönüş safası?... Pabuçları çıkarıp hacıağa cakasiyle dolaşmalar?... Paris'ten değil de Kuveyt Şeyhini ziyaretten geliyorlar sanki!

Kendimizi konu almışken biraz daha konuşalım: Geçenlerde, en ağır başlı gazetemiz, durup dururken Bern Büyük Elçimiz Fahreddin Kerim Gökay'a çattı. Hem de tırmalayıcı, küçültücü bir dille... Neymiş suçu Gökay'ın?.. İstanbula geliyor da resimler çektiriyormuş!... Gazetelere koydurüyormuş!...

A yazar arkadaş, Fahreddin Kerim İstanbul'a gelirken size «Yeşilköy hava alanında beni karşılayın» diye telgraf mı çekiyor? Yoook, siz foto muhabirlerinizi yolluyorsunuz!... Fahreddin Kerim, Yazı İşleri Müdürünüzü «Yarınki sayınızın birinci sahifesinde resmimi isterim haaa...» diye baskıya mı alıyor? Yoook, Gazeteye koyan da siz! Sonra, nedense öfkelenip bir büyük elçiyi küçülten yine siz!

Yazılı!

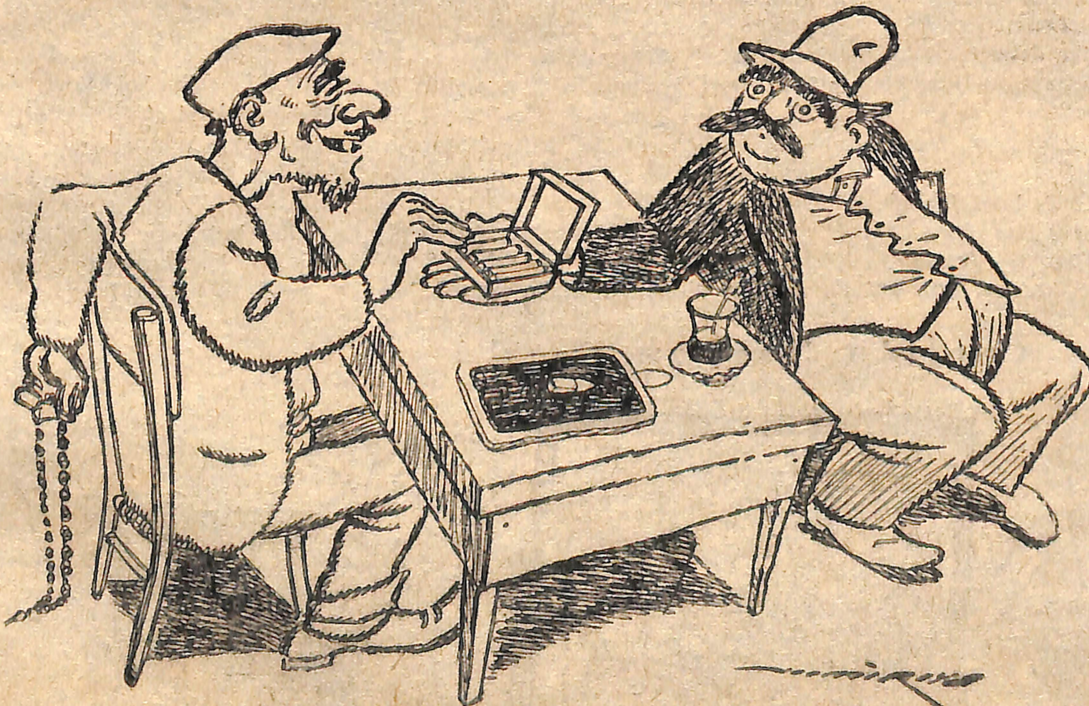
Bu kadar da değil, acı, kaba, duygusuz bir istihza da var: «Babacığı hastaymış da... Onu görmeğe gelmiş de!...»

Yahu, insaf baylar, insaf!... Bir adamın hasta babasını ziyarete gelmesi alay edilecek şey midir?... Hele bu baba, elli yaşını aşmış bir evlâdın çok ihtiyar babası olursa... Hele bu babanın evlâdı Ord. Prof. bir doktor olursa!...

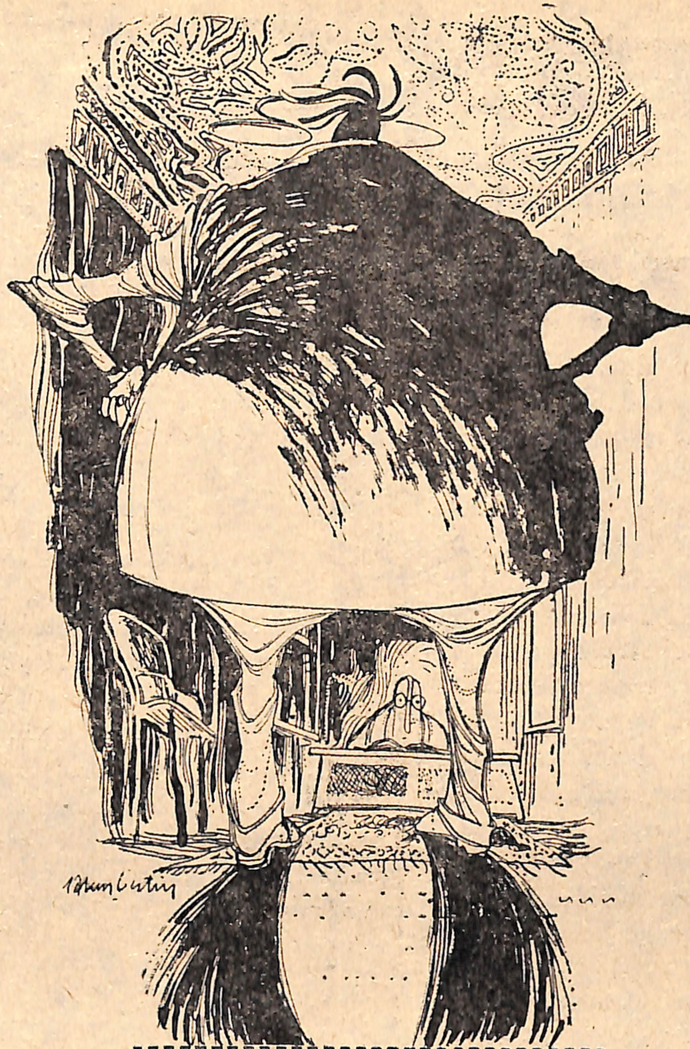
Misalleri çoğaltmak güç değildir. Cağaloğlundan geçerken şu «Gazeteciler Cemiyeti» nin alt katına bir bakınız: Vitrinler, eski Sahaflar Çarşısından farksız!..

Sayın Kemal Özçoban'ın af teklifine, umarım ki, millî vicdanı toplayarak Meclis, tam çoğunluğu ile katılsın. Ama, sizin de kulağınıza fısıldayacak bir çift sözüm var arkadaşlar... Anladınız, değil mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Günde kaç sigara içiyorsun?
— Belli olmaz, kaç ahbaba rastgelirsem!..

BENİ emretmişler

İRFAN'ın önemli bir vazife ile Paris'e gideceğini duyunca, bir hayret çığlığiyle elimi dizime vurmuşum:

— Vay anasını!..

— Nasıl şaşmıyayım? Öyle bir işe bizim İrfan, bizim kaşalot İrfan ha?...

Onun nasıl bir İrfân-ı bi irfan olduğunu bilseniz, onu benim kadar tanısanız, vallahi benden çok şaşarsınız.

Yoook, bi irfan dediğime bakıp da enayinin biri sanmayınız sakın. İrfan. kurnazlıktan yana şeytana Hulo Hoop oynatır!

Mektepte hiç çalışmadan, ama hiç de çakmadan sınıf geçmiş, hepimizden kolay diploma almıştır. Hayatta, daima arkadaşlardan üstün işlerin başına geçti. Yalnız. nedense bir dalda durmadı. Oradan oraya sekti ha sekti!.. Şimdi de, görüyorsunuz işte, sınır dışına, şu rüyalarımızın dünyası Paris'e açıyor. Bir daha elimi dizimde şaklatıyordum:

— Vay anasını!...

Tebrik için üç kere evine gittim İrfan'ın. Eeee, böyle heriflerle arayı açmaya gelmez. Bakarsın, günün birinde... Ne demiş şair: «Olmaz, olmaz deme, olmaz olmaz!»

Dördüncü gidişimde keratayı yakaladım. Yol hazırlığı ile uğraşıyordu. Elbiseler, bavullar, darmadağındı odası...

Onunla senli benliyizdir. Böyle adamlarla teklifli olmaya gelmez. Araya bir «resmiyet» girdi mi, bu Kaşalot İrfan gibiler dönüp de insanın suratına bile bakmazlar.

Hemen boynuna sarılıp iki yanağından öptüm:

— Tebrik ederiim... Vallahi, senin kadar sevindim İrfancığım!

Sonra bir sigara yaktım, bir de onun eline tutusturup karyolanın ayak ucuna çöktüm:

— Eeee. anlat bakalım yahu, nasıl oldu bu iş?

— Hangi iş?

Aptallığa vuruyordu köpoğlu!

— Hangi iş olacak kardeşim, bu Paris işi?...

Tuhaf tuhaf yüzüme baktı:

— Ne var bunda yâni?... Gidiyorum işte!

— Ulan İrfan atma, piyasada cam bulunmuyor şimdi!... Sen Paris'e nasıl gidersin be?... Bir kere Fransızca bilmezsin!

— Kim demiş?... Bize mektepte Fransızca okutmadılar mı?... Her imtihanda kopya çekip Didon Nuri'den on numara almaz mıydım?

O güldü, ben güldüm, nihayet anlatmaya başladı:

— Efendim, Avrupa'ya gitmeyi iyice kafama koymuştum. Ama, neresi olursa olsun: Paris, Londra, Roma... E, insaf et, gidenlerin benden nesi fazla?... Hiç!... Çoğu, sıfıra sıfır, elde var sıfır!... İşini uyduran bir yere kapağı attı mı, kekâ!... Gelsin dövizler, gez, yaşa. Üç beş yıl sonra dönünce de bizlere tepeden bak!... Değil mi?

— Doğru...

— İşte bu kararla kafamda plânı çizdim ve soluğu bizim Seyfi'de aldım, şu bizim Seyrek Seyfi'de... Sarıldım boynuna oğlanın: «Ne olursa senden olur, beni bir dakika huzura sok... Çok değil, bir dakika!»

Seyfi bu, işinin kurdu olmuş. Her gün bir bahane bulup atlatmaya başladı: «Bugün sinirli» der, ertesi gün giderim: «Bugün başı ağrıyor» der, daha ertesi gün giderim. «Müzakerede» der... Ama, öyle asıldım, öyle balta oldum ki, nihayet razı oldu...

— Yamansın be... Gidip ayaklarına kapandın, yalvardın ha?...

İrfan, merhametle yüzüme baktı:

— Nafile, sende iş yok!... Ayol, yalvarmakla adama kapıcı yamaklığı bile vermezler!

— E, ne yaptın öyleyse?... İlminden. irfanından mı bahsettin?. Tabanca mı çektin?...

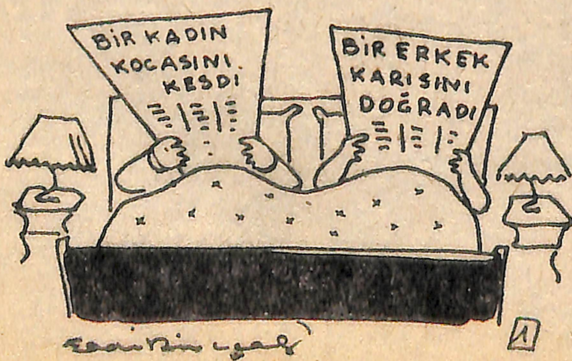
— Dinle, dinle... Seyrek Seyfi «Seni on birde kabul edecek» demişti. Ben saat dokuzda damladım. Ama, Seyfi'nin odasına değil, karşıma çıkan ilk kapıdan içeriye... Masa başında, sabah kahvesini içen zata, yüksek perdeden: «Beyefendi beni emir buyurmuşlar, dedim, acaba siz mi haber vereceksiniz?» Hemen ayağa kalktı, gayet nâzik, gayet hürmetkâr bir sesle bana Seyfi'nin odasını tarif etti... Ben, oradan çıkınca bir başka odaya daldım. Kalın gözlüklü bir zat, gazete okuyordu. Sesim biraz daha tok: «Beyefendi beni emretmişler, dedim, Acaba siz mi arzedeceksiniz?» Adamcağız telâşla gazetesini attı, ayağa kalktı, şaşkınlıkla ceketini düğmeledi ve eliyle kapıyı açıp merdiveni gösterdi, Seyfi'nin odasını tarif etti. Derken efendim, koca binada ne kadar oda varsa, hepsini aynı şekilde birer birer dolaştım, herkese kendimi tanıttım, Beyefendi tarafından dâvet edildiğimi duyurdum, üzerime dikkatlerini çektim. Bu iş tamam olunca, on bire iki dakika kala Seyfi'nin kapısından içeri girdim. Beni aldı:

— Sakın çok durma... Sakın sululuk etme... Sakın, sakın, sakın...

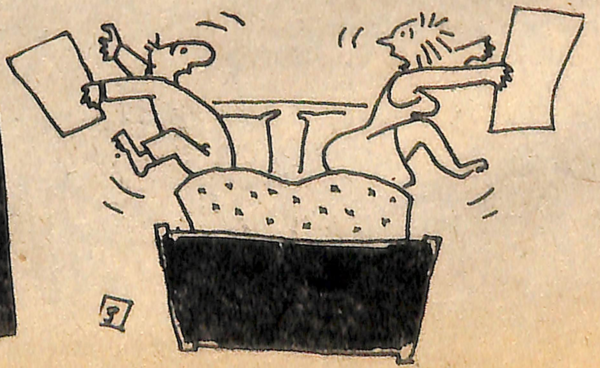
Diye kulağımın dibinde vızlıyarak beni huzura soktu...

— Eeee... Sonra?

Cinayet salgını devam ediyor.. (Gazeteler)

Göz ucu ile Paris

PARİSLİ !

PARİS'te misiniz?... Dünya sanatının vatanındasınız demek. Edebiyatın, musikinin, resmin büyükelçileri oradadır... Ama bu, Fransızı efendi yapmağa yetmiyor. Fransız cimridir, Fransız kabadır, Fransız terbiyesizdir, hattâ Fransız tembeldir...

Taksiye mi bindiniz? Saatin yazdığını verip inmek ne haddinize. Herifin ağzı şikâyet değil, hakaret doludur. Ödediğiniz paraya yüzde yirmi bahşiş katmazsanız, zifosları üstünüze sıçrayan küfürlerle hayat pahalılığına söğüp sayar.

Hayat pahalılığının ölçüsü de ne biliyor musunuz? Şarap fiatları!... Fransız için şarap ekmekten evvel geliyor.

Lokantada listeye bakarken, garson sabırsızdır. O sizin emrinizde değil, siz onun emrindesiniz: Lûtfen geliyor, lûtfen veriyor, lûtfen konuşuyor. Buna konuşma bile denmez, kavga sesiyle tek kelimelik homurtular!

Otelde, zile basarsınız, gelmez. Tekrar basarsınız, yine gelmez. Duymuyor mu? Duyuyor. E. niçin mi gelmiyor? Demin söyledim ya, rica ederim bana o kelimeyi tekrarlattırmayınız yine!

Bahçeler var, çiçekler içinde... Parklar var, biribirinden güzel heykellerle dolu... Bakıyorsunuz, çimenler üstüne fırlatılmış bir sigara paketi, yaldızlı çikolata kâğıtları... Bakıyorsunuz, ayağınızın ucunda, toprağa yapışmış bir tükürük!

Romalı garsonun bir şarkı kadar tatlı «Boncurnooov» su Parisli garsonun ağzından, gırtlağı kesilmiş bir canavar hırıltısı gibi çıkıyor.

Paris'te, yalnız İtalyan inceliğini değil, Alman otellerinin temizliğini de aramayınız: Hiçbir gün, çıktığım odayı, öğle üstü toplanmış, hele yastık kılıfını, yatak çarşafını değişmiş bulmadım... Bu oteli, sakın arka sokaklara gömülmüş ucuz bir otel sanmayınız. İki oda, bir banyonun gecelik kirası. bizim para ile iki yüz lira!...

Parisli kadın mı?... Çok dişi... Bakışı dişi, gülüşü dişi, yürüyüşü, oturuşu dişi... Hattâ öfkesi bile! O kadar mı?... Değil. Şık da. Hem de nasıl şık: Kumaşı şık, makası şık, pabucu şık... Hayır, hayır, kemiği bile, derisi bile şık!

Sonra?... En usta ressam: Renk oyunlarını, hiçbir tabloda onun yüzündeki kadar bulamazsınız!

Parisli kadın güzel olmasını çok iyi biliyor. Ama, güzel de!

Parislide şehri temiz tutmak titizliği yok. Size şaşacağınız bir şey söyliyeyim mi? Lauvre Müzesinde, şaheserler önüne atılmış portakal kabukları gördüm. Niçin mi?

Fransız:

— Bu müzenin temizleyicisi var, aylık alıyor, işi ne?... Temizlesin kerata diyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Gidecek misin?..
— Benim ihtiyacım yok, sen git!..

— Sonra, içeri girer girmez, ayaklarına kapandım: «Şükür Allahıma, yüzünüzü gördüm, elinize deydim, Tanrıdan başka bir isteğim yok, bu saadet bana yeter!» deyip çıktım...

Gelirken girdiğim ne kadar oda, konuştuğum kaç kişi varsa, giderken de hepsine uğradım bir kere. Hepsi de ayağa kalktı, hepsi de baş koltuğu gösterdi, hepsi de bir şeyler ikram etmek istedi. Ben, sigaramı gurur ile tüttürerek, Paris'teki bir iş için çağrıldığımı, ama henüz karar vermediğimi, hem işi, hem etrafımdakileri küçümseyerek söyledim... Ertesi sabah, yine birer birer hepsinin telefonunu çevirdim, beyefendinin hatırını kıramadığımı, kabul ettiğimi bildirdim. Aradan üç gün daha geçti, tâyin emrimi yazacak, imzaya gönderecek yetkili müdürün odasına girdim ve başım havada, karşımdakinin yüzüne burun deliklerimle bakarak tek kelimeyle sordum:

— Ne oldu?...

Sonra, cevap vermesine vakit bırakmadan:

— Kendilerine kabul ettiğimi söylemiştim, dedim, yoksa gidip tekrar göreyim mi bir daha?...

Adamcağız, ayakta sallandı. Şap diye düşüp bayılacaktı âdeta. Sesi titreyerek:

— Hiç hacet yok efendim, dedi, muhakkak yazılmış, arzedilmiştir, siz zahmet buyurmayınız. Adresinizi lûtfediniz bana, tâyin emrinizi en geç yarın bildiririz!

— Sonra?

Kaçaron yüzümdeki aptallığa kızmış olacak, küfreden gözlerle bakarak:

— Sonrası var mı ulan, dedi, emrim geldi, Paris'e gidiyorum işte!

Emir Kulu

Doğum günü!

Genç kız, sevgilisine yarı öfkeli bir sesle sitem etti:

— Çok fenasın Oğuz! Demek bugünün ne olduğunu hatırlamadın bile ha!...

Oğuz, itiraz etti:

— Nasıl hatırlamam sevgilim! Bugün senin doğum günün! Gelirken mücevherciye uğradım ne yazık ki henüz dükkânını kapamamıştı.

«Tütün yolu»..

HELÂL OLSUN

PETİR canavarı Zengo yakalandı. Beş vilâyet sınırı içinde sindirip sındırmadığı kim se kalmamıştı. Yalnız insanları değil, kuzuları, koyunları titreten haydut en sonunda kapana kısıldı.

Hükûmet konağı önündeki caddeden geçerken bütün yol boyu görmek için gelenlerle dolmuştu. İki eli, iri baklalı bir zincire vurulmuştu. Sarkan zincirin ucu yerde sürünüp şakırdıyordu. Sağında iki jandarma, solunda iki jandarma, arkasında da beş jandarma vardı. Jandarma komutanı assubay da önde gidiyordu.

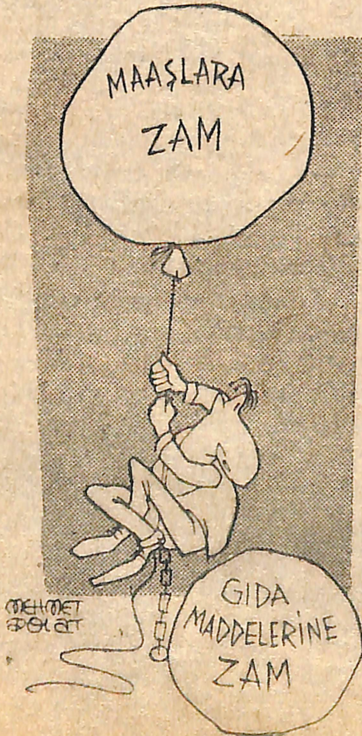
Herkes onu merak ediyor, görmek istiyordu da, yine de yakınına sokulamıyorlardı. Arkadaki meraklılar, Petir canavarını görmek için öndekileri ittikçe, öndekiler geri geri direniyor, canavara sokulmaktan ürküyorlardı. Jandarmaların arasındaki Zengo ilerledikçe, kalabalık bıçak gibi yarılıyor, önü açılıp boşalıyordu. Ama kaçışan halk, uzaktan da olsa, Zengo'ya bir tükürük atmaktan olsun geri durmuyordu. Zengo'ya taş atanlar bile vardı. Yaşlı kadınlar yumruklarını sıkıyorlardı.

— Kahrol Zengo...

— Geber Zengo...

Diye bağırışıyorlardı.

Her eşkiyanın az çok, bir iki seveni bulunur. Hiç değilse yakın hısımları sever. Zengo'yu bir tek kişi, öz kardeşi bile sevmiyordu. Onun, bir an önce asılmasını en çok isteyenler, kendi köylüleri, yakın hısımlarıydı.

Yazılı!..

En azgın, en azılı eşkiyanın bile, uydurma da olsa bir kaç iyiliği anlatılır, masallaştırılır. Zengini soyar, yoksula verir, derler. Öksüz kızlara düğün dernek yapar derler. Bir iyiliğini söylerler. Zengo için, hiç kimse hiç bir şey söylemiyordu. Bu Zengo, çocukluğundan beri canavardı. Adam öldürmekten, ama hiç yoktan cana kıymaktan zevk alıyordu. Öldüreceği adamın zengin fakir, kadın erkek, yaşlı genç olması onun için hiç önemli değildi. Yıllarca dağlarda bir başına gezmişti. Yanına kimse sokulamazdı ki onunla arkadaş olsun.

Yakalandığı zaman üstünde, beş liraya yakın bozuk para çıkmıştı. Oysa öldürdüğü her adamdan onar lira almış olsaydı, cepleri altınla dolu olması gerekirdi. Parası yoktu. Çünkü para için adam öldürmüyordu. Öldürdüklerinin cebinden paralarını hiç almadığı bile olurdu. O öldürmek için öldürüyordu. Belki de bütün insanları öldürüp, bu koca yeryüzünde bir başına rahatça yaşamak istiyordu. Daha doğrusu niçin adam öldürdüğü belli değildi; bunu, belki kendisi de bilmiyordu.

Çocukluğunda, yakaladığı tavukların başını dişleriyle koparırmış. Sonra kedilerin gözlerini oymaya, köpeklerin karnını deşmeğe başlamış.

Dağa ilk çıkışı evliliğinin ilk gecesi olmuş.

Zengo, köyünün en zengini. Yalnız kendi köyünün değil, bütün bura köylerinin en zengini. Böyle olduğu için de çok güzel bir kızla evlendi. Kızın babasına yüz koyunluk bir sürü ile üç yüz de altın verdi. Kızı aldı. Kız, gerdeğe girecekleri geceye kadar Zengo'nun yüzünü görmemişti. İlk o gece gördü. Görmesiyle de, bir çığlık atıp, iki elini yüzüne kapayarak kaçması bir oldu. Ama kaçacak yer yoktu. Zengo, kapıyı tutmuştu. Kız, iki avucu yüzüne kapalı çığlık çığlığa duvara sırtını verip köşeye büzüldü. Susuyor, parmaklarının arasından Zengo'ya bakıp çığlığı basıyordu.

Zengo'yu görüp de korkmamak imkânsızdı. Boyu, iki metreyi aşkındı. Elleri, kürek kadar iriydi. Ya hele yüzü... Doğduğu zaman onu, katır başlı bir çocuk doğdu diye bütün köylü şaşırmıştı. Bu baş, yalnız katır başına da benzemiyordu; biraz katır, biraz domuz, biraz manda... Şaşılası bir baş. Bütün hayvanlara benziyor, yalnız insana benzemiyordu.

AZİZ NESİN

Anasının bu çocuğa belki de bir ayıdan gebe kaldığını söyleyenler bile vardı. Zengo büyüdükçe daha korkunçlaştı. Tepegözdü. Fincan iriliğindeki iki gözünden biri alnında, biri de yan aşağıdaydı. İri burnu, suratına saplanmış bir bıçağın sapı gibi duruyordu. Yanpiri, kocaman ağzı vardı. Çiğ pirzola gibi alt dudağı sarkık, iri dişleri de görünürdü. Bütün yüzü kıllarla kaplıydı.

Güzel gelin, Zengo'yu böyle görünce korkudan titreyerek köşeye büzüldü, iki eliyle yüzünü kapadı. Parmaklarının arasından Zengo'ya baktıkça çığlığı basıyordu.

Zengo gülmeğe çalıştı, ama gülemedi. Çünkü, nasıl gülündüğünü hiç bilmiyordu. Geline doğru, ellerini açarak yürüdü. Maksadı, geline gülümsemek:

— Korkma, korkma benden!

diye ona yalvarmaktı.

Ona yalvaracak, insan olduğunu söyliyecek:

— Bağırma, dışardan duyarlarsa ayıp olur. Bağırma! İstersen vaz geçelim. Yarın sabah babanın evine git!... diyecekti.

Ama gelin, bunu anlıyamadı. Zengo'nun ellerinin açıp üzerine yürüdüğünü görünce, bayıldı, boş bir çuval gibi oracığa yığılıp kaldı.

Zengo, hiç soğukkanlılığını kaybetmeden gelini okşaya okşaya boğdu. Sonra onu koynuna alıp, sabaha kadar beraber yattı. Gün ışımadan da alıp başını dağa çıktı.

Aradan bir hafta geçmeden Zengo, kızın babasını öldürdü. Ama bu, başka cinayetlere benzemiyordu. Adamı lokma lokma doğramış, her lokmasını köy yoluna serpmişti. Ertesi sabah yollarda parmaklar, kulaklar, burun gördüler.

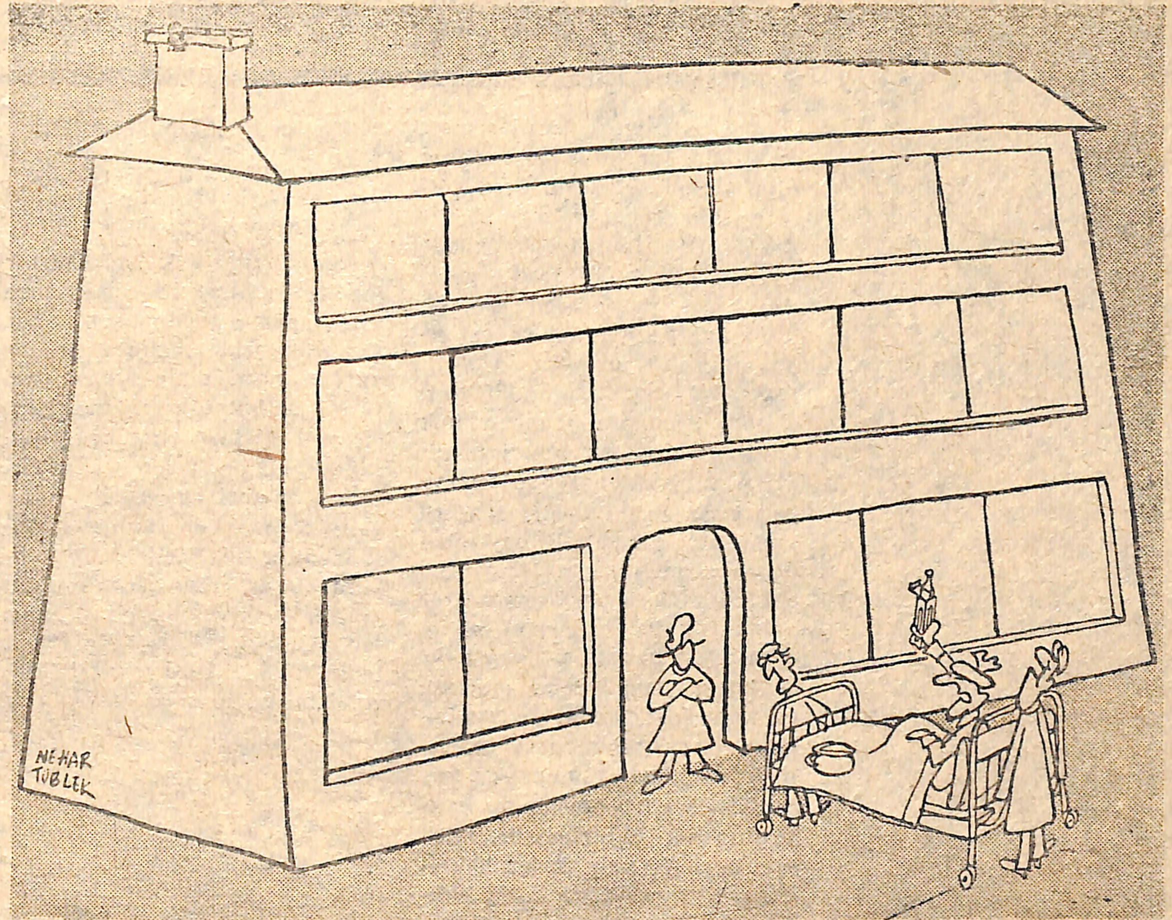
Zengo, daha sonra, kendi iki kardeşini öldürdü. Kardeşleri, kendisi gibi çirkin, korkunç değillerdi. Kız kardeşini, başından aşağı gaz dökerek geceleyin tutuşturmuştu. Kız, gecenin karanlığında alevler içinde tutuşa tutuşa dağlara doğru koşarak yandı, kül oldu.

Ağabeyisini de bir gece baltayla parçalayıp, başını, kollarını, göğdesini, ayaklarını ayrı ayrı ağaçlara astı.

Bundan sonra Zengo'nun cinayetlerinin ardı arkası gelmedi. Önce kendi hısımlarını öldürdü. Çocuk demiyor, kadın demiyor, yaşlı demiyor, öldürüyordu. Öldürmekle de hırsını alamazsa, cesedi yakardı.

Dağda yaşıyordu. Pek sıkışır

Erzurum hastahanesine ilâcını beraber getiren hastalar alınıyor. (Gazeteler)

Hasta — Artık bu sefer «boş yatak yok!» diyemezler!..

da yakalanacağını anlarsa, sınırdan kaçıyordu.

Bir kere yakalanmış, hapishane duvarını delerek kaçmıştı.

Jandarmaların arasında caddeden geçen Petir canavarını halk taşlıyor, suratına tükürüyordu. Ama ona yaklaşmağa da korkuyorlardı.

Göğsünde çaprazlama fişeklik vardı. Bir dev gibi yürüyor, koskocaman ayakları, deve tabanı gibi yere böp böp basıyordu.

Silâhı, fişekleri alınan Zengo hapishanenin bodrumundaki hücreye atıldı. Muhakemesi başladı. Zengo avukat tutacaktı. Ama parası yoktu. Köyündeki geniş topraklarını, bütün mallarını, dâvarlarını, evini sattı. Eline çok büyük para geçti. Bu sefer de kendisini savunacak avukat bulamadı. Zengo'dan herkes nefret ettiği için hiçbir avukat onun dâvasını almak istemiyordu. Alsalar neye yarardı. Hiçbir avukat Zengo'yu idamdan kurtaramıyacağını biliyordu. Onun için de dâvasını almıyorlardı. Ama en sonunda Zengo bir avukat buldu. Avukata pek çok para verdi.

Herkes, idamdan kurtaramazsa, Zengo avukatı öldürür, diyorlardı. İdama gitmeden hapisten kaçar, belki de mahkeme salonunda avukatı öldürürdü. O, bir kişiyi öldürmeyi kurmuşsa öldürür. On, on beş kişi, bu dev azmanıyla baş edemezdi.

Zengo, avukatının kendisini yalnız idamdan değil, hapisten bile kurtaracağına inanıyordu. O kadar çok para vermişti ki avukata, avukat, Zengo'yu kurtarmalıydı.

Mahkeme uzun sürdü. Sonunda sıra avukatın Zengo'yu savunmasına geldi. Ne olacaksa işte bu oturumda olacaktı.

On süngülü jandarmanın arasında mahkemeye gelen elleri kelepçeli Zengo'ya kalabalık:

— Geber Zengo!...

— İpe, ipe Zengo!...

Diye bağırıyordu.

Mahkeme salonuna girerken Zengo'nun bileklerindeki kelepçeyi çözdüler. Zengo, iki jandarma arasında salona girdi.

Söz müdafaanın. Avukat ayağa kalktı. Öksürdü. Titrek, korkulu bir öksürüktü bu. Zengo'nun savunulacak hiçbir yanı yoktu. Bütün suçları, tanıklarıyla, belgeleriyle ortadaydı. Yalnız bilineni, yirmi cana kıymıştı. Daha bilinmiyeni kim bilir ne kadardı. Avukat, bir kurtuluş umudu olarak, Zengo'nun deli olduğunu ileri sürmüş, ama müşahede altına alınan Zengo'nun deli olmadığı doktor raporuyla anlaşılmıştı. Avukatın Zengo'yu savunacak gerçekten bir sözü yoktu. Cüppe kolunun boy yeni içinde kaybolan elini önce yargıca, sonra Zengo'ya çevirdi. Söze başladı:

— Pek muhterem reisim ve pek muhterem yüksek mahkeme heyeti... Müekkilim mâsumdur Onun mâsumiyetini anlatmak için temiz nâsiyesine, şefkatle bakan gözlerine bir nazar atfetmek kâfidir sanırım. Yüksek mahkemenizden rica ederim. Sanık mevkiinde bulunan müvekkilime dikkatle bakınız. Kendisine isnad edilen bunca suç, bu mâsum, bu temiz, bu açık çehreden memul edilebilir mi? Hayır. Edilemez!

Avukat heyecanla konuşuyordu. Bu konuşması bir saat sürdü. Konuşurken sesini, harp telleri gibi titretiyor, bir hızlanıp, bir yavaşlıyordu. Ama bütün gayreti boşa gitmişti. Sözlerinin hiç biri, ne yargıçlarda, ne dinleyicilerde hiçbir etki göstermedi. Yalnız bir kişi, avukatın sözlerinden büyük bir üzüntü duymuştu. Ağlıyordu. Bu adam, Zengo'ydu. Alnındaki fincan iriliğindeki gözü yaşarmıştı. Avukatına bakarken gülümsemeğe çalışıyordu. Mahkeme, karar için bir ay geriye atıldı.

Zengo, salondan çıkınca avukatının elini öptü. Bütün hayatında, kendisine «iyi» diyen tek kişi bu avukattı.

Hapishaneden avukatına beş bin lira daha gönderdi. Daha önce de çok para vermişti.

— Helâl olsun, öyle avukata helâl olsun... diyordu.

Yargıç kararını bildirdi: İdam... Zengo, avukatına bakıp gülümsüyordu. Hapishaneden avukatına beş bin lira daha gönderdi.

Karar temyizden geldi: İdam tasdik edilmişti. Zengo:

— Helâl olsun, böyle avukata helâl olsun. diyordu.

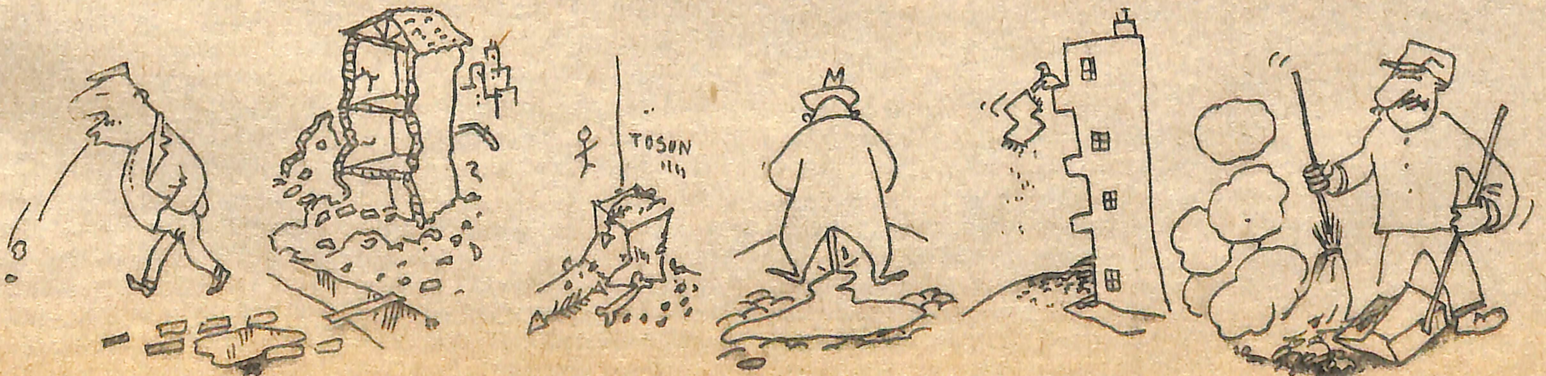
İdam kararı Meclis'te onaylandı. Zengo, gülüyordu, sevinçliydi. Zengo, bütün parasını avukatına bıraktı.

İdam sehpasına götürülmek için hücresinden alınırken Zengo:

— Helâl olsun, böyle avukata helâl olsun... diye söyleniyor, gülüyordu.

Aziz NESİN

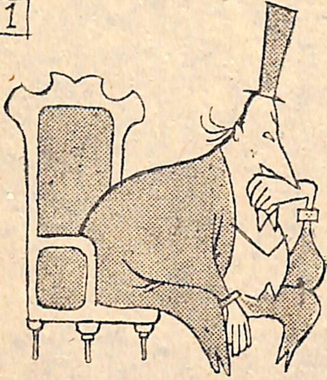
Sokaklarda Hula-Hup yapmak yasak.. (Gazeteler)

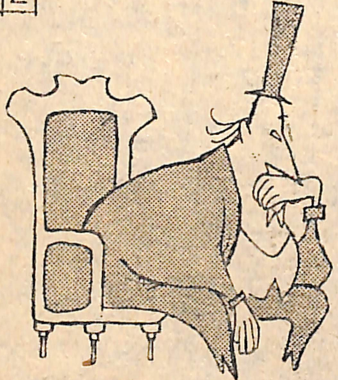

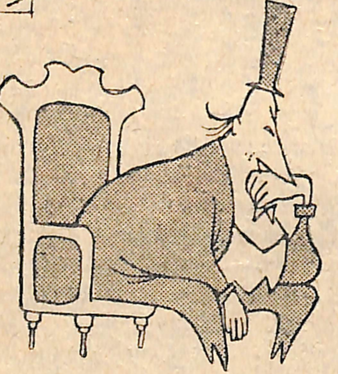
— Bu sokaklarda Hula-Hup yapılmaz!..

İşsizlik yaygın bir hal almıya başladı.. (Gazeteler)

İnsan Hakları Fişi

BASINA VE MUHALEFETE KARŞI DAHA AĞIR TEDBİRLER ALALIM

İşsizlik!..

Yazan : ADNAN VELİ

— İşte sayın argadaşlarım, arzettiğim bu lâflar çok möhüm olup bu mutlu günü bize gösteren ulu Tanrıya çok şükür derim. Ulu Tanrı yer yüzünde gurban bayramını, gadir gecesini aşure gününü icat etti ise, insan hakları gününü de icat etmiş olup çok sevaptır.

Argadaşlar!.. İnsan hakları dimek, insaniyete hizmet etmek için para gazanan adamlara aferim diyerekten sevap işlemiye insan hakkı denir. Temsil gomşunun gızına bir çeyiz hediyesi virmek sevap olup insan hakkıdır. Ocak başkanımıza bir topak yağ hediye virmek sevap olup insan hakkıdır. Temsil bir ev inşası yapıp içine oturmak ve akşamları yemek yiyerekten biraz da rakı içip mısır patlatmak ve helva yimek ve çay demlemek en birinci insan hakkı olup çok iyi bir şeydir. Yüksek böyüklerimiz insan haklarını pek severler ve insan hakkı olmadan gatiyen yaşıyamazlar.

Geçen, Şamil gilin Zehra, Kürt Müslüm'e gaçtı diyerekten bir tevatür olmuştu da, Şamil de garıyı vurmıya peşinden varıp dutamayıncak, kendisini guyuya ataraktan insan haklarını çiğnemiştir.

Argadaşlar!.. Bu insan hakları üzerine Halk Partisinin muhtarı Nafiz iti çok yağnış lâkırdılar yayaraktan, mefsedetlik çıkarmanın ne lüzomu varmış?. Geçen, candırma garakolunda dayak yiyen Sülümanı yoldan döndererekten dimiş ki: «Seni döğmiye candırmanın hiç bir selâhiyeti olamaz. Bir kerem candırmanın sopası, insan haklarına yakışık almaz» deyi Sülümanın zihnini çelmiş. Ulan bir kerem, Sülüman insan değel ki, insan haklarına dahil olamıyacağını muhtar nirden bilecek?.. İnsan haklarına dahil olmıya, Sülüman gibi eşşoğlu eşşek olmıyaraktan sırf insan olmak lâzımdır.

Muhtarın gendisi de insan hakkına dahil olamaz. İlk siftah, insan hakkına dahil olmıya, Halk Partisinden istifa ederekten demokrata yazılmak mecburidir. Biz bu vatan cephesini ne demiye gurduk?.. İnsan hakkı istiyen varsa bizim tarafa gelir. Bizim taraf, sırf insan haklarıyla silme doludur. Emme, herifler garşı tarafa geçiyorlar. Sonra da insan hakkı deyi minasebetsizlik lâkırdısı icat idiyorlar. Len oğlum, mademkileyin insan hakkı istiyon, ilçe Başkanına sokul, iki selâm vir, iki de ayağını öp, sana iki torba insan hakkı virir.

İnsan hakkı çok lüzomlu bir maddedir. Bir yerde insan hakkı oluncak, o yerde bolluk olur, çay olur, sabun olur, traktor parçası olur, kinin olur, yani resmî bolluk olur. Bizim ilçe başganı iki tane çift öküzü alaraktan, bir de susa'nın yanı başına kiremitli ev yaptı. Bunu gatiyen para ilen yapmayıp, insan hakkı deyi telâşlık iderekbilmektedir. İlçe başganımız bu gün eyicene zengin olup, insan haklarından çok istifade itmek tedir. Ondan kelli insan hakları bizim vatan cephesinde çok

bol olup, aklı olan bu yana geçer. Aklı olmıyan da, öte yanda galaraktan, insan haklarına uzaktan bakıp, kedi gibi yalanır, dolanır.

İsmet Paşa bilem, bir yolculuğa çıkıncak, vardığı yerde insan hakkı deyi telâşlık iderekten gürültü çıkarır. Gassım Gülek bilem, insan hakkına hasret kaldığına yemin itmiştir.

Bunlara insan hakkı viremeyiz argadaşlar. Bizim tarafa geçerlerse, insan hakkını bol bol gullanırlar.

Bak, bu günden haber viriyom. Bizim vatan cephesine geçerekten insan hakkı almıya garar viren argadaşlar, gaydını yaptırdıktan kelli, Bakkal Civanşir'e varıp insan hakkı fişini alabilirler.

İnsan hakkı fişi ilen Ziraat pangası giredi virir. İnsan hakkı fişi ilen Gızılay gayfe virir. İnsan hakkı fişi ile Gaymakam selâm virir. İnsan hakkı fişi gibi fiş, bu dünya yüzünde icat olmamıştır.

İnsan hakkı fişi her yerde geçer. İstimlâkte para yerine geçer. Köprünün üzerinde ayıya dayı deyip geçer. Candırma karakolunda paso deyi geçer. Gümrükte yıldırım gibi geçer.

Argadaşlar!.. Yüksek huzurunuzda hepinizi vatan cephesine çığıraraktan guvvetlenmemiz ve Halk Partisini devirmemiz ve İsmet Paşayı tekaüde çıkarmak lâzımdır.

Angaradaki Yaylacılar dinen gardaşlarımız, esas böyüklerimiz ilen geçinemiyorlar deyi tevatür olsa da, öyle tevatürlere gulak asmamanızı candan irica ideşim. Yaylâcılar bizim adamlarımız olup, insan hakları lâzımdır deyi gonuşsalar bilem, insan hakları fena bir şey olmadığından kelli, onları partimizden çıkarmak aklımıza gelemez ve gelse bile böyüklerimiz, yaylâcılar bizden çıkacak deyi üryalarında görüp çok telâş idiyorlar emme, gatiyen bizden çıkıp İsmet Paşanın yanı başına gidemezler. Giderlerse, hepisinin mâsumiyetini havaya galdırıp her birini resmi vatandaş yaparız deyi gorkarlar.

Argadaşlar!..

Bizim ruhumuzdaki 1946 ruhu mefat etti deyi Halk Partisinin muhtarı olacak Nazif iti çok bir konuşmalar yapmış ve insan hakları mefat itmiş diyerekten tekmil köye yaymış. Bu Nazif itine biz de insan hakkı virirsek, bize adam dimesinler argadaşlar!...

İnsan hakkı, insan olanlara virilir. Sayın böyüklerimizin elinde, çok bir insan hakkı vardır. Bu melmekette insan hakkı sıkıntısı olamaz ve sıkıntısı olsa bilem, Amerikan yardımından vapur dolusu insan hakkı getirerek Vatan Cephesindeki gardaşlarımıza taksim iderekten geçinebiliriz.

Argadaşlar!

Hepinizi candan sevgi ilen selâmlıyaraktan insan hakkına ihtiyacı olan Vatan Cephesi gardaşlarımızın Bakkal Civanşir'e varıp fişlerini almalarına bir haftalık müsaade galmıştır. Acele itmenizi candan irica iderek derin saygılarımızı beklerim argadaşlar!...

Dereden Tepeden

Belediye... var mı?.

Otobüs belediye durağına gelmişti. Biletçi:

— Belediyeee!.. Var mı inen?.

Diye bağırdı. Yolcularda ses seda yoktu. Biletçi tekrarladı:

— Belediyeee!.. Var mı?...

Bir yolcu cevap verdi:

— Yok!... yok!..

Hele biz

Gazeteler dördüz doğuran bir kadından bahsedip duruyorlar. Sanki bir iş!.

Biz her gün geçim sıkıntısından dokuz doğuruyoruz da tınan bile yok!

Çok acıklı bir ölüm

Pek sayın incir dikicilerimizin süt anneleri, salihati nisvandan:

Demokrasi Hanımefendi

Bunca baskıya tahammül edemiyerek, aziz ruhunu tahsilât şubesine makbuz karşılığında teslim etmiştir. Bu yüzden toprak üstündeki cesedi kokmaması için toprağın altına uzatılacaktır.

Gösteri yürüyüşleri kanununa göre tören yasaktır. Cenaze namazı sağlığında kılındığından buna da lüzum yoktur...

Şayet yazmazsa

Çok zengin bir D. P. li ağamız ekspresin restoranında, D. P. nın ileri gidenlerinden birisiyle karşılaşmıştı. Söz arasında:

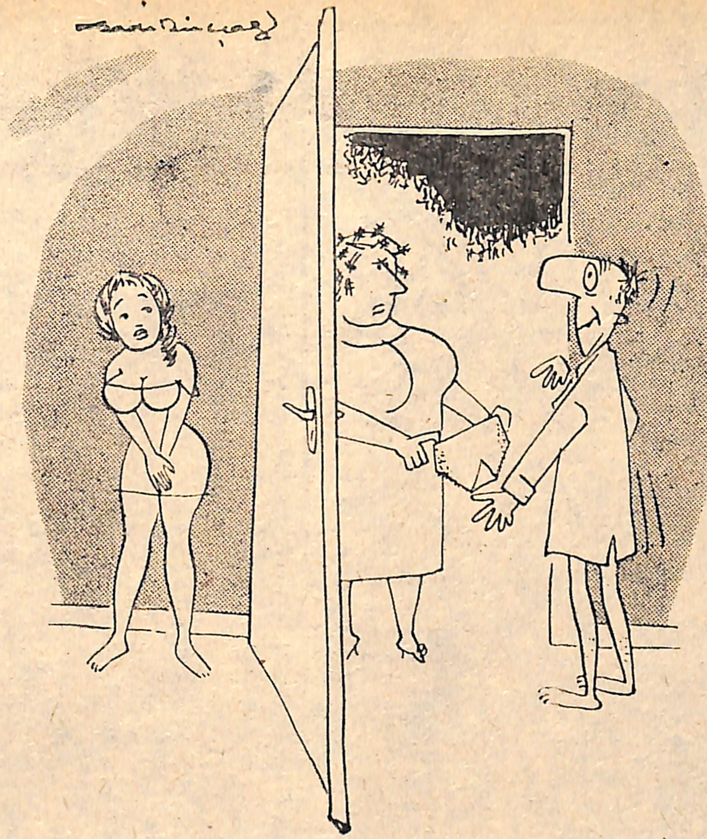
— Afandım, zatım şu demirgrasiye çok büyük hizmet ettim. Tarih... (Burada muhatabının da hizmetlerini düşünerek bir an durdu) Evet tarih; zatıâlimi, zatıâliniz gibi altın harflerle yazacaktır.

Şayet yazmazsa... Parasıyla değil mi bu, keratanın kulağından tutar, ben yazdırırım!»

Allah bile

Silivri İlçesinin bir köyü, seçimlerden önce tam liste halinde C. H. P. saflarına katılmıştı. Halbuki bu köy, 950 seçimlerinde yüzde yüz çoğunlukla D. P. ye oy vermişti. Sonraları tam kadrosu ile müstakilleri destekledi. Buna kızan bir D.P. ileri geleni, köy halkını kalleşlikle suçlandıracak oldu. Köylüde lâf mı ararsın:

— Ni dirsin sen be!. Cenabı Hak bile doğru peygamberi buluncıya gadar gaç dane peygamber değiştirdi..

— Bunu da mı Noel baba getirdi herif?..

Yaşlı kadınlar yurdu kurulacak.. (Gazeteler)

— Yürü hemşire, burası bize göre değil!..

Gözümüz açıldı

Rastladığı bir köylüye:

— Ağa, sizin köye gitmek istiyorum, dedi.

— Bey, sen bizim köyde nideceksin?

— Bende bin türlü hüner vardır, körlerin bile gözünü açarım.

Köylü hiç düşünmeden cevabı yapıştırdı:

— Geç galdın efendi. Dimokratlar gözümüzü öylesine açdılar ki... Nahh... Bu gadar!..

M. Samim AKAY

dikiz

Hürriyet buhranı

Madam Roland: «Ey Hürriyet» diyerek mağrur başını, giyotinin soğuk demirine teslim etmiş.

Hüseyin Cahit Yalçın'ın ölürken renksiz dudaklarından «Hürriyet» sözü dökülmüş.

Tevfik Fikret, Namık Kemal, Hürriyet için şiirler yazmışlar.

İnönü: «Hürriyet» diyerek, bütün yurdu köşe bucak dolaşıyor.

Hürriyet yoksa, bulunmuyorsa n'apalım yani?

Kâğıtsızlıktan ancak 200 bin adet basabiliyor, sıkıntı da ordan geliyor ya.

Hayâl düşmesi

Başbakan muhalefete sinirlenmiş, yeni seçimlere gidileceğini çıtlatarak, şöyle demiştir:

«Tahmin edildiğinden daha yakın bir zamanda memleketin oy'una müracaat edebiliriz ve seçmenler, muhalefet lideriyle benden hangimizin daha ziyade sevilmekte olduğunu belirtebilirler.» Başbakanın bu sözleri, milletvekilleri ve basın mensupları arasında heyecan uyandırmıştır.

Sizin de kalbiniz, tatlı tatlı çarpmaya başladı değil mi?

Eveeet yukarıdaki sözleri İngiltere Başbakanı Avam Kamarasında söylemiştir...

Buyurun cenaze namazına

D. P. li bir milletvekili:

— «Eğer C. H. P. iktidara geçerse, ben o gün intihar ederim» demiş.

Yazıııık, iki yıl, dokuz ay, iki hafta sonra, Mozart'ın cenaze marşını dinliyeceğiz desenize...

Miskalle

Şehir tiyatroları komedi kısmında, 3 perdelik bir temsil veriliyor. Adı: «Bir kilo namus».

Aman aman aman, sakın hepsi bir adama verilmesin. Zıra spekülâsyoncular, buna da el atarlar. Gram gram dağıtılsın ki, mümkün olduğu kadar çok kişi nasiblerini alsınlar.

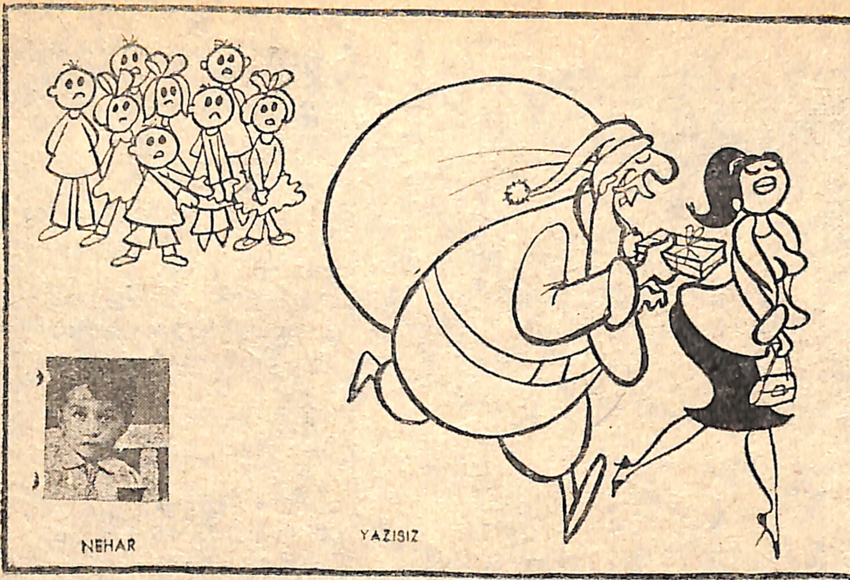
Cepheye asker

Bu yıl, İstanbul Üniversitesi, Gazetecilik Enstitüsünden, erkeklerden çok, kız öğrenci mezun olmuş.

Üzüldük. Çünki; Türk basınının hele şu sıralarda erkek adama, ne kadar ihtiyacı vardı.

Yaşar ÖZEN

Noel Baba

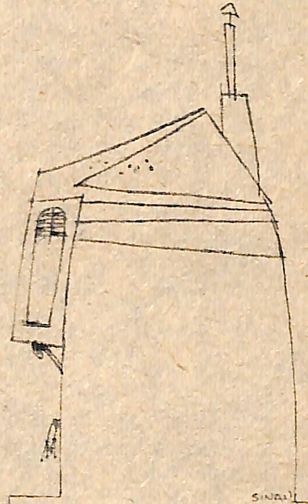

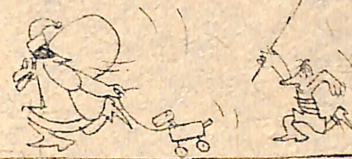
NEHAR

YAZISIZ

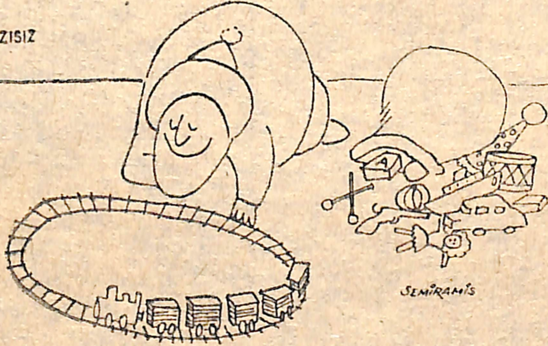
SİNAN

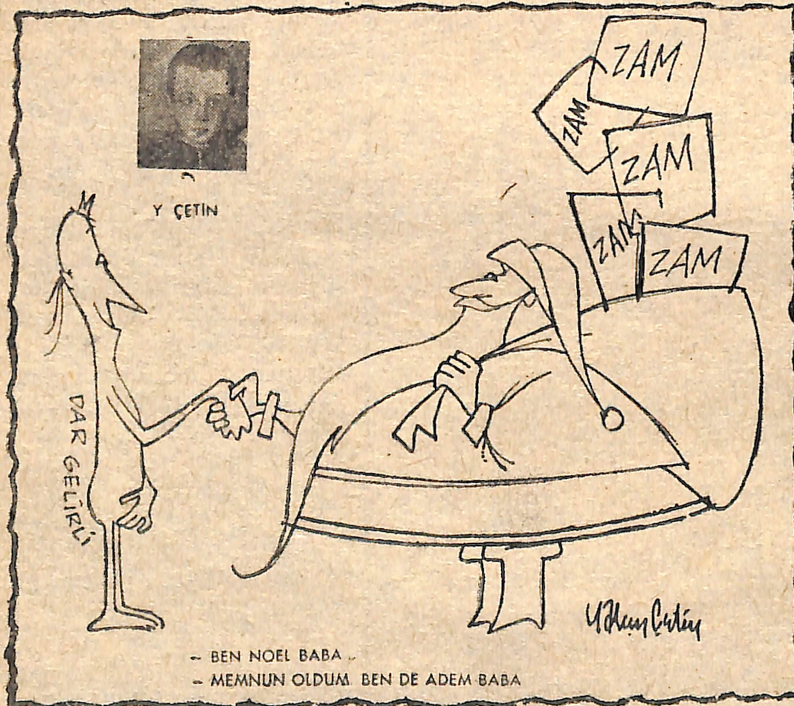
YAZISIZ

YAZISIZ

SEMİRAMİS

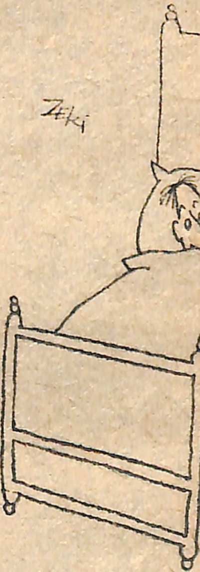
Y ÇETİN

— BEN NOEL BABA ..
— MEMNUN OLDUM BEN DE ADEM BABA

M. POLAT

YAZISIZ

— AY ÖDÜM KOPTU, I

Öyleyse..

Küçük Jean annesine soruyordu:

— Anneciğim yiyeceğimizi içeceğimizi bize Allah verir değil mi?

— Evet yavrucuğum.

— Küçük bebekleri de gagasıyle leylek getirir?

— Tabii ya...

— Sonra Noel Baba da her sene bir sürü güzel hediyeler taşır bize... Öyle değil mi?

— Evet...

— Peki anneciğim, öyleyse babama ne lüzum var?

✱

Sarhoşluk!

Bir İskoçyalı, Noeli o sene neş'e ile geçirmeyi tasarladı. İyice sarhoş olmak istiyordu doğrusu... Ve bunun için ne yaptı biliyor musunuz? İki saat, büyük bir binanın döner kapısı içinde döndü durdu!..

Hediyelikler!

Hediyelik eşya satan mağazalar, yakınlarımızın Noelde size hediye etmemelerini temenni ettiğiniz ıvır zıvırla dolu bir takım yerlerdir.

Kimi şaşkın, kimi deli,
Kimi boyun kırmış veli,
Üç âhırı, beş evveli,
Hemen doldur sen cetveli,
İşte böyle oğlum Ali!

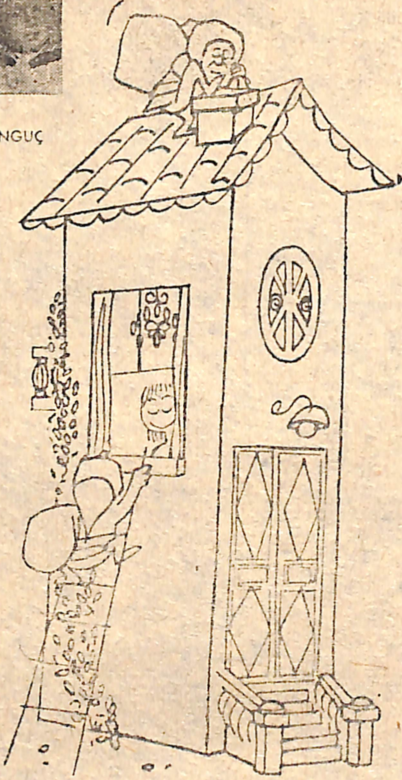
Çubuğu at, pipoyu yak,
Gidişata uydur ayak,
Nene gerek senin kayak?
Her gün oyna çiftetelli,
İşte böyle oğlum Ali!

Büyüğü öv, I
Ulaşırsın me
Verme sakın
Herkes desin
İşte böyle oğ

TONGUÇ

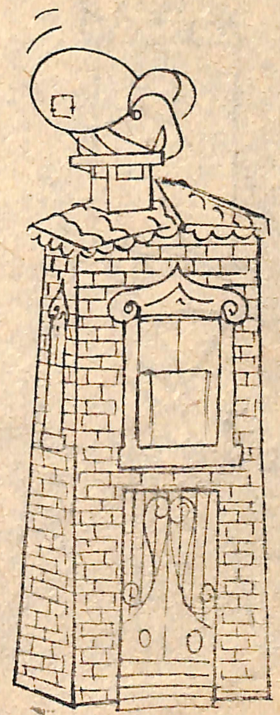
YAZISIZ

Ş. DİNÇÇAĞ

YAZISIZ

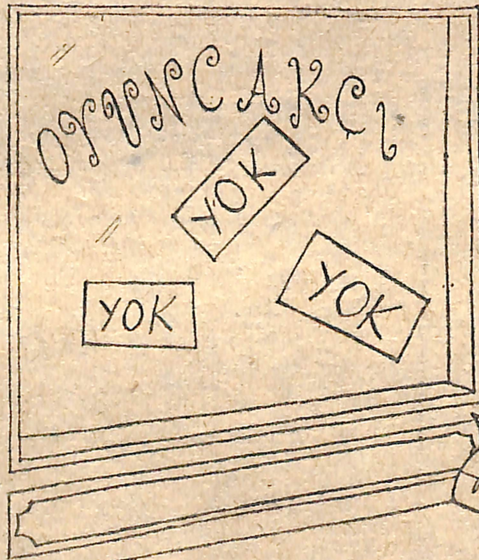

ZEKİ

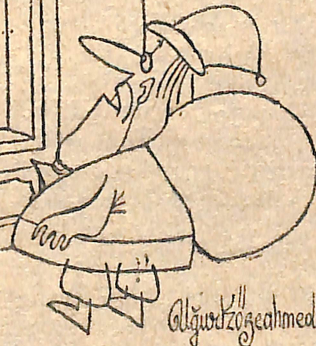

ZANNETTİM!..

UĞUR

YAZISIZ

YAZISIZ

ü ez,
tez,
re bez,
elli,
ali!

Ne cahil ol, ne münevver,
İktidara arkanı ver,
Herkes seni över, sever,
Muhalife tak çengeli,
İşte böyle oğlum Ali!

Bal tutarsan bir parmak at,
Bir yalana bin yalan kat,
Gökte ayı, parselle sat!
Bu dünya bir katakulli,
İşte böyle oğlum Ali!

BABA NURİ

Sürpriz!

Çok zengin bir Teksaslı sevgilisine Noel hediyesi almak istiyordu. Aradı taradı nihayet bir yat satın almaya karar verdi ve acenteye şöyle bir yazı yazdı:

«Lûtfen yatı dikkatli bir şekilde ambalâjlayın ne olduğu anlaşılmasın. Sevgilime sürpriz yapmak istiyorum.»

※

Erkekler!

Erkekler, kendi maç biletlerini üç ay önsesinden alan, fakat karısına vereceği hediyenin satın alınmasını Noel akşamının en geç saatine bırakan kimselerdir.

Noel ve bütçe!

John arkadaşına:

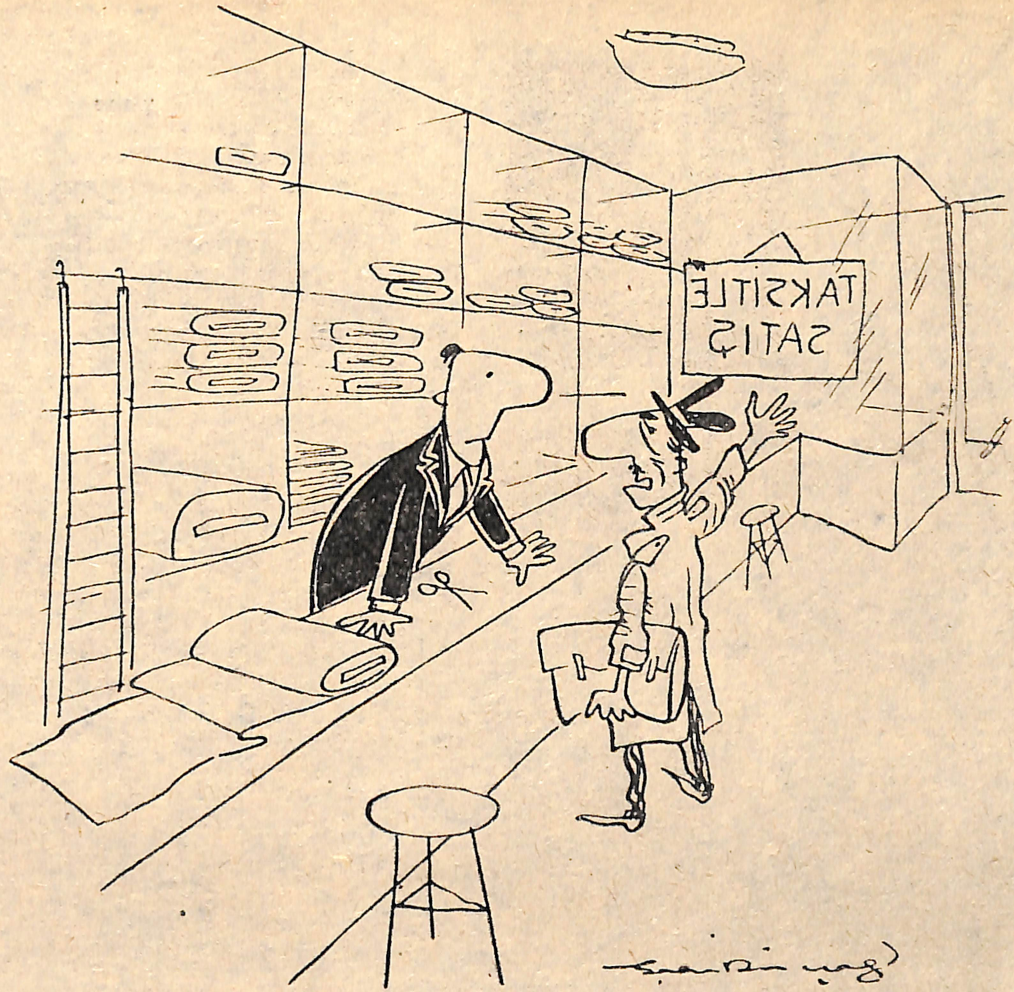
— Biliyor musun diyordu. Çinlilerin bir usulleri varmış yeni yıla girerlerken bütün borçlarını öderler, hiçbir tarafta alacak verecek bırakmazlarmış...

Jimmy güldü:

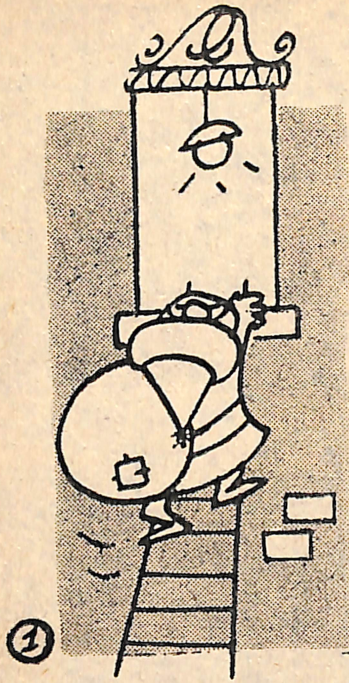
— Tabiî bırakmazlar kardeşim, onlarda yeni yıl girmeden bir hafta evvel Noel diye keselerin dibine darı eken bir âdet yok ki...

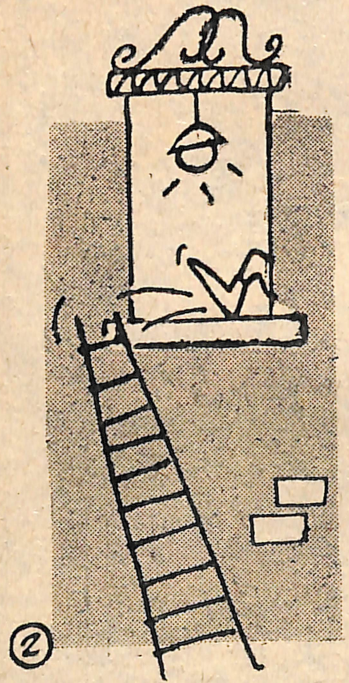
※

Memurlara taksitle kumaş satılıyor.. (Gazeteler)

Memur — Her taksit kaç taksitte ödenecek?..

Yazısız!..

Mevsim îcabı!

Bir ceza hâkimi bir gazeteci arkadaşı ile Kadıköy vapurunda konuşuyordu. Lâf arasında:

— Acaip şey, dedi. Bir kaç aydır yankesiciler ortadan kayboldu. Epeydir ki böyle bir suçlu getirilmedi karşıma...

Gazeteci güldü:

— Tabiî, azizim mevsim icabı. Şimdi kıştır ve kimse elini cebinden çıkarmaz. Cep hırsızlarının mevsimi nisandan sonra başlar...

Gelin odası!

Otel kâtibi, karı kocaya odalarının anahtarını verirken:

— Efendim, dedi. Size ayırdığım oda, tam bir gelin odası...

Koca, sözünü kesti:

— Fakat biz yeni evli değiliz. Onbeş senedir karı kocayız.

Kâtip, omuzlarını silkti:

— Canım, ben de otelin balo salonunda yatıyorum ama sabaha kadar dansetmiyorum!.

Zavallı köpek!

Kocası eve geldiği zaman karısını iki gözü iki çeşme ağlar buldu:

— Ne oldu sevgilim, niçin ağlıyorsun?

— Ne olacak, dedi sevgili karısı. Senin için yaptığım böreği köpek kaptı ve hepsini yedi...

Kocası onu teselli etti:

— Üzülme şekerim! Yeni bir köpek alırız.

KOCAMAN LÂFLAR

★ *Sadece deliler ve ölüler fikirlerini değiştiremezler!*

★

★ *Eğer bir köşesi delikse, cebinizi para ile doldurmanın faydası yoktur.*

★

★ *Bir bugün, iki yarına bedeldir!*

★

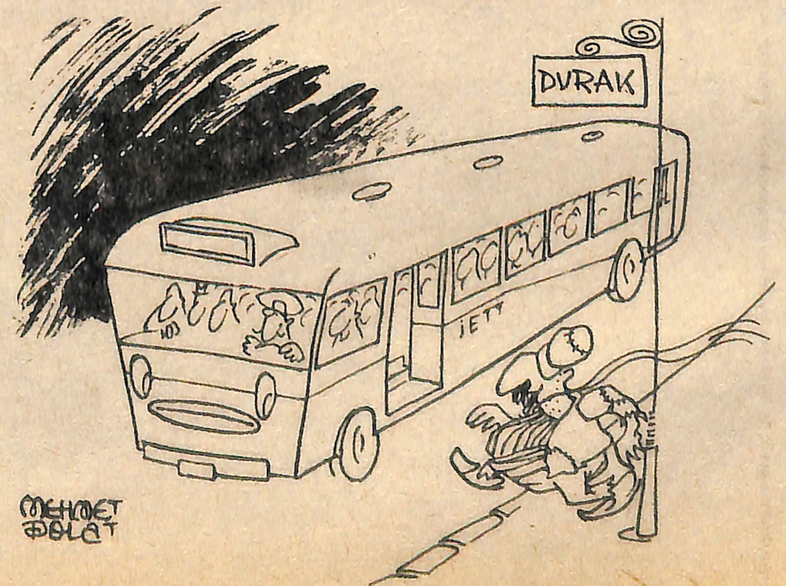
★ *Allaha inan, fakat barutunu kuru tut!*

★

★ *Zafer ne kadar güzel, fakat ne kadar pahalı!*

★

★ *Arzu ettiğini yapamazsan, yapabileceğini arzu et!*

Yeni otobüsler geldi.. (Gazeteler)

SİNAN

SİNAN, çizgisiyle önemlidir. Konuları eskidir ve hiç bir ilerleme göstermez. Sinan, eksikliğini şöyle izah ediyor:

Konudan çok çizgiye önem veriyorum. Bu yüzden konu üzerinde durmuyorum.»

Doyurucu bir savunma bu. Şimdiye kadar yaptıklarını haklı çıkarıyor. Fakat bu düşünce artık kendisini ve kimseyi avutmaya yetmiyecek. «Bize göre» anlayışı içinde Sinan bu eksikliğini çabucak doldurmalıdır. Ayrıca başarması hiç de zor olmıyacak.

Sinan, karikatürün nazariyesi üzerinde çok düşünmediğini söylüyor. Sorulara yuvarlak cevaplar vermekle yetindi.

Karikatürre bunalım duyduğunu, çizgi konusunda çok eskiden ilk tepkileri gösterdiğini, sadece yazısız karikatür çizme prensibini iki yıldır yürüttüğünü belirtti.

Gerçekten Sinan çizgide yeni bir zevkin bunalımını çok eskiden duydu. Çizgisindeki hava biraz da resime yakınlığından gelir. Karikatür hayatında bir kaç defa tip ve çizgi değiştirmiştir. Her değişme yeni bir basamak oldu Sinan'a. Ne var ki düşünce kanalıyla buraya varmış değildir. İşte bu yüzden Sinan'ın konuşmalarından çok, yaptıkları önemli oluyor.
küçümsenemez. Ancak Sinan'ın çalışmaları «Çizgi ile mi-
Karikatürde yenileşme konusunda Sinan'ın gayretleri
zah» alanında kalmıştır. «Çizgide mizah» konusunda tek bir gayret göstermiş değildir. Ayrıca savunduğu fikirler artık bir yenilik taşımamaktadır. Sinan'ın önemi zaman içinde ele alınırsa ortaya çıkıyor.

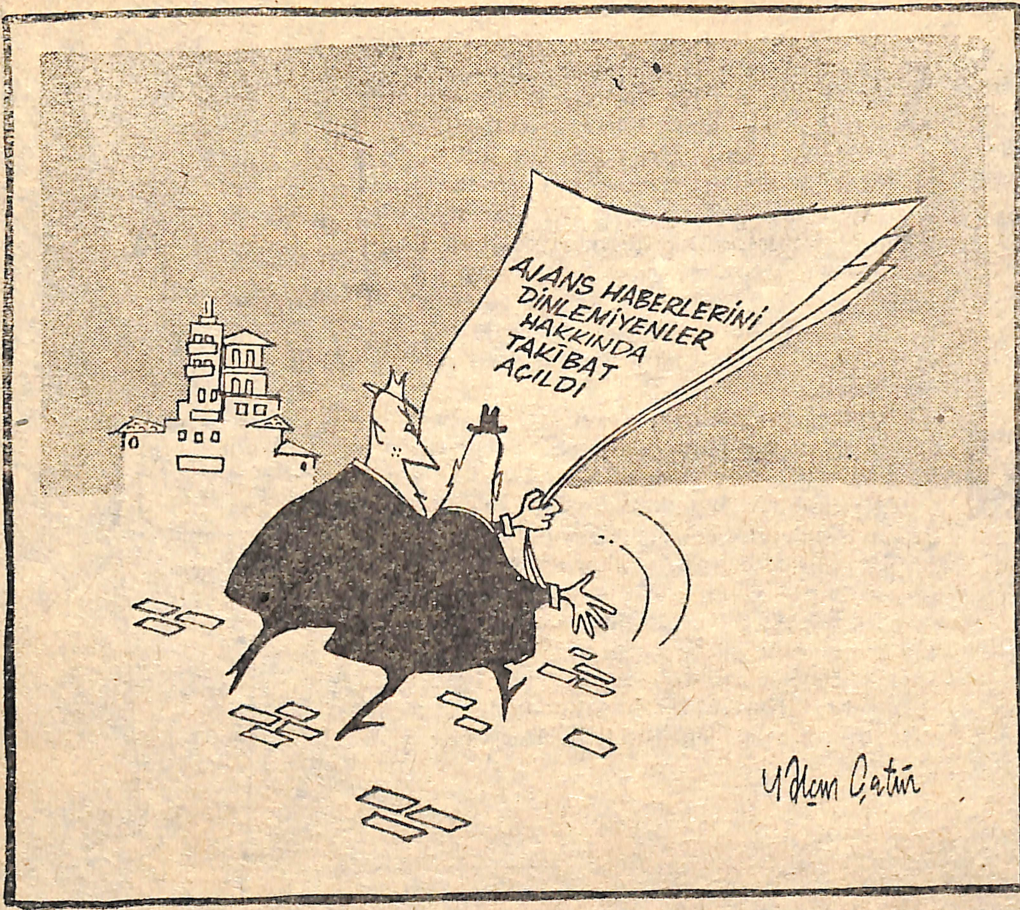
Bütün gücüyle tutunduğu «Yazısız» tek başına hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu artık Sinan da kabul etmiş durumda. «Yazısız» çizmek muhakkak ki, iyi bir şey. Fakat tek başına karikatürün iyi olmasına yetişmiyor. Ayrıca bugün yazısız aşılmıştır. Karikatür tarihimizde Sinan'ın «Yazısız» merhalesinde büyük payı vardır. O kadar.

Sinan'ın insanları özel durumlar içinde, çokça görünürler; yaralıdırlar, sedyededirler, bomba altındadırlar. Başka bir deyişle; karikatürlerindeki insanlar daima bir tehlikeye uğrıyacaklar, kötü bir sonuçla karşılaşacaklardır. Ölümün, hastalığın kapısında dolaşması değişmeyen bir yanıdır.

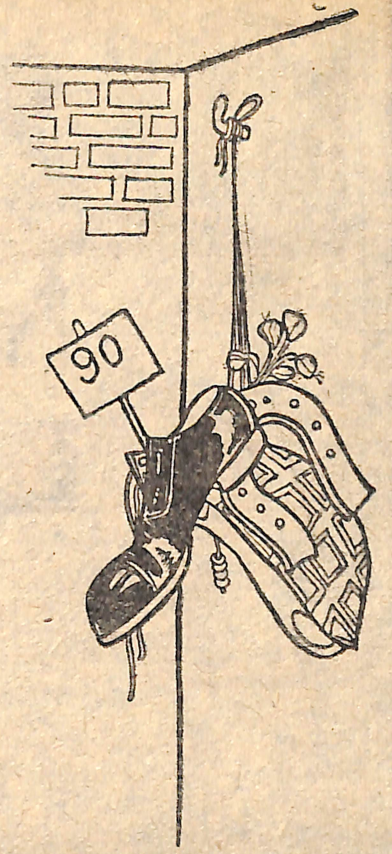
Espirinin kaynağı, zekâ konunun ise bizzat kişiliğimiz oluyor. Bu açıdan bakılırsa Sinan'ın, çoğunluğu tesadüflerin doğurduğu tehlikeler, umutsuz sonuçlar arasında yaşanılan, dünyası ortaya çıkıyor.

Umutsuz ve kötümserdir ne yazık ki, bu herhangi felsefi bir düşünceden çok, tevekkülünün eseridir İnsanları aktif değildir. Sinan olanı boynu bükük kabul etmiştir. Düşünmekten çok tutkularına uygun karikatürler çizmekle yetinir. Ancak unutmamalı, bir karikatürist için bunu ortaya koyabilmek de büyük erdemdir

bize göre

— Bunlara ceza olarak ajans haberi dinletmeli!..

Yazısız!..

★ Amerikan mizahından ★

LÜKS hayat

ÇEVİREN S. Aydınlık

Çok zengin bir kadındı. Tatilini New York'un meşhur Central Park'ına bakan lüks otellerinden birinde geçirmek istedi ve kalkıp New York'a geldi. Şansına tam parka nâzır odalardan biri boştu. Kadıncağız oraya yerleşti. Ertesi sabah neş'eyle uyandı. Yapacağı alış verişin listesini hazırlarken bir yandan da berberi pedikürünü tazeliyordu...

Birden gözü parka kaydı. Orada bankların biri üzerinde hırpani kılıklı orta yaşlı bir adam oturuyor ve büyük bir iştiyak ve hasretle otele ve tesadüf bu ya tam kendi kaldığı odanın penceresine doğru bakıyordu.

Zengin leydi, aynı zamanda çok merhametli bir kadındı. O gün hem alış veriş etti hem de bu olayı sık sık hatırladı.

«Zavallı adam, diyordu kendi kendine, ben kuştüyü yatakta yatarken o, parkın tahta kanepesinde uyumağa çalışıyordu; zavallı!»

Ve ertesi sabah aynı adamı yine pencerelere bakar ve iç çeker vaziyette görünce dayanamadı, giyindi, kuşandı ve doğru parka gitti. Adamın oturduğu bank'a yaklaşıp tatlı bir sesle:

— Günaydın, dedi ve adamın yanına oturdu. Ne güzel bir otel değil mi?

Adam ona şöyle bir baktıktan sonra içini çekerek:

— Evet hanımefendi, dedi. İçerisi kimbilir ne kadar güzeldir? Ben çok fakir bir adamım ve gördüğünüz gibi parkın kanepelerinde yatıp kalkarım. Bütün ömrümce kazandığım parayı bir araya koysam bu otelde bir gece kalamam! Fakat yine de şu tahtaların üzerinde yatarken «Kimbilir belki bir gün oradaki kuştüyü yataklardan birinde yatarsın Mac!» derim kendi kendime.

Zengin Leydi'nin gözleri dolu dolu olmuştu:

— Çok doğru söylemişsiniz Mac, dedi. Bakın nihayet hayalleriniz gerçekleşiyor. Bu gece otelde benim misafirimsiniz.

Böylece, dilenci o gece otele misafir edildi ve tam düşündüğü gibi oranın gömme banyolarında yıkandı, nâdide yemekler yedi ve kuştüyü yataklarında uyudu.

Ertesi sabah kahvaltıda zengin kadın misafirine sordu:

— Nasıl bu gece iyi uyudunuz mu?

Fakat ümitlerinin aksine ekşi bir suratla karşılaştı:

— Yok canım nerede? Kemiklerim sızladı ve gözüme uyku girmedi. Ben parkta çok daha rahat uyurdum.

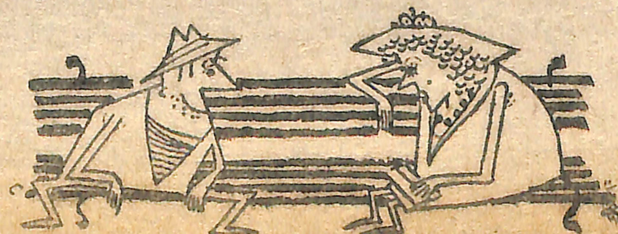
Kadın bozulmuştu:

— Aman nasıl olur? Yatağınız rahatsız mıydı yoksa?

Dilenci:

— Hayır, dedi. Çok rahat kuştüyü bir yataktı. Fakat ben park kanepesinde yatarken hep bu rahat yatağı hayal eder öyle uyurdum. Dün gece ise sabaha kadar park kanepesinde yattığımı düşünüp uyuyamadım!...

S. AYDINLIK

※

Vekâlet!

Sokağın köşesini tutan kör dilenciye bir yirmi beşlik verirken, para elinden yere düşmüştü.

Dilenci, hemen, Arnavut kaldırımının iki taşı arasına sıkışan yirmi beşliği eliyle koymuş gibi eğilip aldı.

Adam şaşırmıştı:

— A... Sen kör değilsin, gözlerin görüyor.

Dilenci, sırıttı:

— Evet... Burada dilenen körün arkadaşıyım, o gelinceye kadar vekâlet ediyorum!...

— Peki, nereye gitti o kör dilenci?.

— Sinemaya!...

※

İdareli bir kadın!

B. Zühtü'nün karısı hiç durmadan şikâyet eder gece gündüz adamcağızın başının etini yerdi!

O gün de yine girip çıkıp söyleniyordu.

Zühtü sordu:

— Karıcığım yine ne oldu?

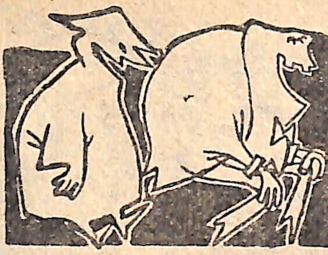
Kadın öfkeyle:

— Ne olacak dedi. Şu yanımızdaki Fahri'nin karısı benim şapkamın aynisini satın almış!

B. Zühtü tatlılıkla:

— Ama karıcığım dedi. O şapkayı daha yeni aldık. Şimdi bir şapka daha mı satın alalım yani?

— Tabiî değil mi ya, dedi karısı! Hiç olmazsa taşınmaktan daha ucuza gelir.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kelepir!

Yeni baba olmuştu. Bir gece yarısı uyanan karısı onu çocuklarının beşiği başında gördü. Genç adam beşiğin üzerine eğilmişti ve yüzünde sevinç, hayranlık, hayret ve memnuniyet ifadeleri okunuyordu. Kadın bir müddet gururla kocasını seyrettikten sonra tatlı bir sesle:

— Ne güzel değil mi kocacığım, dedi.

Adam:

— Evet karıcığım, dedi. Deminden beri bakıyorum da bir sterlin elli sente bu kadar sağlam ve bu kadar güzel bir beşiği benden başka kimse yaptıramazdı... Öyle değil mi?

(İskoç)

Samimiyet!

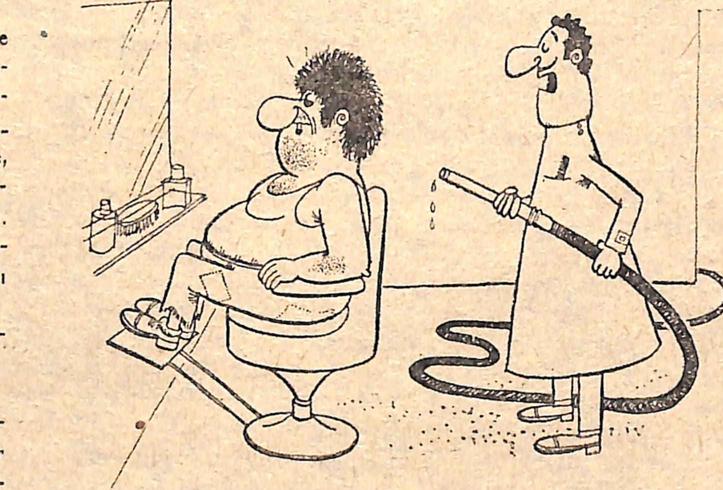
Cenubun yüksek sosyetesine mensup hanımlar sosyal hizmetlerde bulunma arzusunu gösterdiler ve aralarında bir kulüp kurdular.

İlk aldıkları karara göre hapishanedeki mahkûmlara teselli ve şefkat dolu mektuplar yazacaklardı. Bunlardan yaşlı bir kadın 688395 numaralı mahkûmla mektuplaşıyordu. Kadıncağız iki üç mektuptan sonra samimiyeti biraz daha derinleştirmek istedi ve şöyle yazdı:

«Azizim 688395

Artık sizinle iki yakın dost sayılırız. Onun için resmiyeti bırakıp size sadece 688 desem nasıl olur acaba?»

(Amerikan)

— Saçlarınızı da yıkıyayım mı?..

(İtalyan)

Tesir!

İNGİLİZ şairi William Morris, Paris'teki ikameti sırasında diğer yabancılar gibi. Eyfelin dünyanın mimarî şaheserlerinden biri olduğunu düşünüyor ve zamanının çoğunu kulede geçiriyordu: Yemeklerini kuledeki lokantalarda yiyor ve hattâ diğer zamanlarında da oradaki gazinolarda oturup şiirlerini yazıyordu. Bir gün kulede karşılaştığı bir dostu:

— Azizim dedi. Anlaşılan Eyfel sana da çok tesir etti. Hiç buradan çıkmıyorsun.

William Morris:

— Yok canım, dedi. Tesir filân etmedi. Yalnız Paris'te bu heyulâyı görmeden rahatça oturup çalışabileceğim yegâne yer burası da..

(İngiliz)

Yaş günü!

MEŞHUR artist Ethel Barrymoore hayli ileri bir yaş gününü tesit için evinde büyük bir parti hazırlamıştı. Dâvet ettiği dostlarından biri sordu:

— Ethel, pasta da yaptıracaksın değil mi?

— Tabiî şekerim pastasız yaş günü olur mu? Kocaman bir pasta ısmarladım merak etme.

— Peki, pastanın üzerine mumlar da dizecek misin?

Bu sonuncu suale hafif yollu bozulan Miss Barrymoore:

— Ne münasebet canım diye cevap verdi. Yaş günü partisi bu, fener alayı değil ki:

(Amerikan)

Şaka!

SİD Grauman Hollywood'un en çok şaka yapmasını seven sevimli bir şahsıdır.

Bir gün yakın dostu Douglas Fairbanks ve karısı Mary Pickford trenle New York'a gideceklerdi. Grauman onlar için şürprizli bir yol hediyesi düşündü. Hususî surette hayvan terbiye eden ve filmlerde bunları kiralayan bir mağazaya gitti. Oradan günde 50 dolara, binlerce dolar kıymetindeki bir kazı kiraladı. Bu kaz daimî olarak kanatlarını çırpıyor ve korkunç bir sesle gürültü ediyordu.

Grauman hayvanı tanınmıyacak şekilde paket ettirdi ve tren kalkarken dostuna hediye etti. Yolda paketi açan Fairbanks'lar bu müthiş gürültücü kazı görünce şaşırdılar. Fakat Douglas Fairbanks hayvanı derhal tanıdı ve arkadaşının şakasına çok daha tesirli bir şekilde mukabele etmek maksadiyle şu telgrafı çekti:

«Sevgili Grauman

Hay Allah senden razı olsun! Trende yiyecek o kadar fena idi ki... Hediye ettiğin kazla yaptığımız kızartma çok makbule geçti doğrusu.»

(Amerikan)

Turist aile!

Küçük oğlan. seyahat meraklısı babasına sordu:

— Babacığım siz nerede doğdunuz?

— Paris'te.

— Peki, annem?

— Los Angeles'te.

— Ben nerde doğdum?

— Berlin'de.

Küçük bir an düşündü:

— Hayret değil mi babacığım. Biz üçümüz nasıl olmuş da bir araya gelmişiz!

(Fransız)

İyi Doktor!

Bir gün bir Çinliye sordular:

— Sizde iyi doktorlar var mıdır?

— İyi doktor da söz mü? Dünyanın en iyi doktorları bizde bulunur.

— Yok canım!

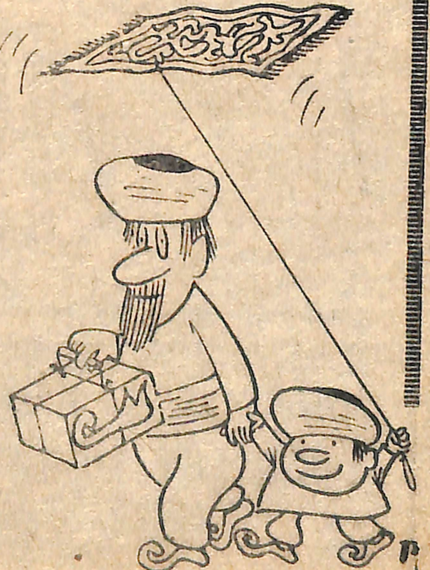
— Tabiî ya! Bakın anlatayım. Bir gün çok hastalanmıştım. Dr. Hang Wund'u çağırdık; bir takım ilâçlar verdi, daha fena oldum. Sonra Dr. Çek Çang'ı çağırdık, bir miktar ilâç daha verdi. Ben gittikçe fenalaştım, sonra Doktor Sun Tien geldi. Yaptığı tedavi ile az daha ölüyordum. En sonunda Dr. Sien Kan'ı aradık. Fakat çok meşgulmüş gelemedi ve ben de iyileştim.

(Çin)

Yazısız!..

— İtalyan —

Yazısız!..

— Alman —

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 45 —

Un ortadan çekilince, ekmeği süpürge tohumu ile ve öğütülmüş mısır koçaniyle yapmağa başlamışlardı. Bunları bol bol buluyorduk, çünkü müttefiklerimiz böyle şeylere tenezzül etmiyorlardı..

Bulgur da bu suretle kıymetli bir mata olmuştu.

İzzeti Efendi, Barba Pandelinin dükkânındaki konuşmadan sonra, bu hakikate iyice vâkıf olup, zihninde, bundan istifadeyi tasarlayınca, işi Satılmışa açmıştı. Onu bu muameleye ortak etmek istemesinin sebebi de kazanın her tarafında onun nüfuzunu kullanmaktı.

Önce, azdan başlamağa karar verip işe giriştiler.

İzzeti Efendi paçaları sıvadı: Bir beygir kiralayıp, köy köy dolaştı. Yalnız eldeki mahsul değil, gelecek yılların mahsulünü de, köylüye pey vererek, muntazam ve sağlam senetlerle kapatıyor, bağlıyordu. Böylece, yok pahasına bir kaç bin okka bulgur topladı.

Kasabada. ne kadar boş dükkân, samanlık, ambar gibi yerler varsa, hepsini kiralamış, bulgurları çuval çuval buralara yığmış, yerleştirmişti.

Arkasından, kalkıp İstanbula da gitti; bir iki adam peydahladı. Piyasayı sarsmamak, fiatları düşürüp de umduğu kârdan zarar görmemek için sevkiyatı azar azar yapmayı kararlaştırdı. Zaten, vapur nakliyatı, düşman gemilerinin taarruzu korkusundan durmuştu. Ufak motörlü kayıklara yükletip, yükletip, kıyı kıyı, bulgurları İstanbula aşırıyordu.

İlk partide yüzde bin kâr etiler. İkinci ve üçüncü partiler de ona göre kâr bırakınca, vergi kâtibinin kurtları ayaklandı. Para su gibi geliyordu. Toplandıkça da toplanıyordu. Fazla kanlı adamlar nasıl ki bu kanı akıtmak ihtiyacını duyarlarsa, İzzeti Efendi de, bu, akla hayret verecek bir nisbet ve suretle günden güne artan serveti biraz da harcedecek yer aramağa başlıyordu.

Satılmışla can ciğerdiler artık. Mütemadiyen zenginliğinin artmakta olduğunu gören Satılmış, bunu arttırmağa vasıta olan İzzeti Efendiye gittikçe bağlanıyor, eskiden ona yapmış olduklarına nadim oluyordu.

Tezgâh başında, bazan da İzzeti Efendinin kiracıları savup da şimdi başlı başına işgal etmekte olduğu evinde, başbaşa verip, hayal kuruyorlardı. Vergi kâtibi ağdalı diliyle:

— Velinimetim! diyordu; şuradan, seninle kalkıp, bir yol İstanbula kadar gitsek. Hem ticaretimiz için başka yollar arasak, hem de biraz felekten kâm alsak. Bu menhus yerde ikimiz de bunaldık, kaldık. Efendim Tanrının günü aynı pilâva kaşık salmaktan usanç getirmişsindir... Fakire gelince, pilâvdan dahi mahrumum. Ne demek istediğimi rânâ anlarsın. Ahır vaktimize irişmeden, Cenabı Hakkın bağışlamış olduğu bunca nimetlerden müstefit olmaklığımız gerektir. Bir bahane icadiyle şuradan, beş on gün için tüyemez miyiz?

Öteki içini çekiyordu. O zaman, dostunda uyanan bu iştiyakı, vergi kâtibi daha da körüklüyordu:

— Mirim! Dünyada, kadın denilen mahlûkun en hasna ve müstesnaları İstanbul denilen beldei dilâradadır. Naz ve işve, hüsün ve cazibe oranın dilberlerine vergidir. Elhamdülillâh kazancımız yolunda. Birer nebze fedakârlık edip, ehli zevkin zekâtını versek! Elâlem, İstanbulda zevkine, safasına bakıyor. Biz burada ancak Barba Pandeli'nin meyhanesini bellemişiz.

— Doğru deyisin, İzzet! Emme nasıl gidek?

— Basbayağı, nuru aynım! Yel üfürecek ,su götürecek... Gelecek hafta içerisinde, Hayreddin Reisin motörü ile yüz yirmi çuval malımız var sevkedilecek. Gemi geniştir. İkimiz de şöyle bir kenara sığınırız. Maşallah havalar müsait. Deniz çarşaf gibi...

— Moskof şarampol atiyi... Torpil saliyi...

— Allaha emanet. Bunca vakittir mal gönderiyoruz. Motörlerimiz, takalarımız vızır vızır işliyorlar. Herifin tüccar gemilerine, hele böyle küçük teknelere hiç bir defa taarruz ve tecavüz ettiği görülmedi, işitilmedi... (Pis pis gülerek) hayırlısı ile bir defa İstanbula varalım, torpili bizde gör sen! Beyoğlunu uçurmazsak. yuh bana!...

Böyle alttan alta, sinsi sinsi, zamanla koskoca bir duvarı yıkan bir su sızıntısı gibi, işliye işliye, vergi kâtibi arkadaşını, kafadarını kandırıyordu.

Vaktiyle, bir aralık İstanbulda çapkınlık ettiği zamanlar, oralardan toplayıp getirmiş ve evinde saklamakta olduğu bazı kadın fotoğraflarını da gösterdikçe Satılmışı büsbütün alevliyordu.

Satılmış, kararını vermek üzere idi. Fakat bu sırada, aksi gibi, Hacı Bey hastalanmıştı. Bir sabah, karısı onu yatağının içinde bir külçe halinde bulmuştu. Sağ tarafı büsbütün tutmuyor, dili dönmüyordu. Ne belediye hekimi, ne de nefesinin kudreti mücerrep olan tekke şeyhi. adamcağızı diriltmeğe, davrandırmağa muvaffak olamamışlardı. Döşek yorgan, yatıyordu.

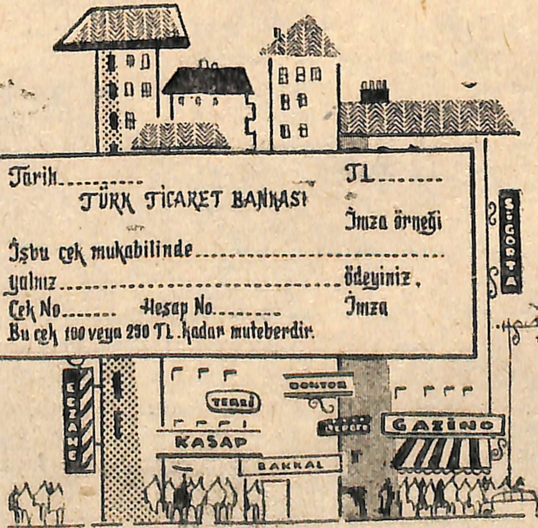
Onu bu halde bırakıp da, Satılmış, nasıl eğlentiye gidebilirdi? Allah korusun bir hâl olsa Hacı Beyin mirası kapanın elinde kalabilirdi. Hususiyle, birikmiş ve bir arafa saklanmış epeyce altınlar bulunduğu malûmdu. Ya bunlar ortadan yok edilirse?!

İzzeti Efendi bu vakitsiz engele içerliyordu. Hacı Bey, tam bulmuştu hastalanacak zamanı!

Allahtan çok sürmedi: On beş gün kadar, zavallı adam, yatağının içinde bir ihtizar devresi geçirdikten sonra öldü.

(Devamı var)

Her yerde Paradır!

PARA KAYBETMEK KORKUSU KALMADI

Tasarruf Hesaplarınızda dahi Çek kullanabileceksiniz

(TAFSİLÂT GİŞELERİMİZDE)

TÜRK TİCARET BANKASI

Radar Reklam

Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Çizen Yalçın Çetin

BEYİM, ANASI ELLENMEDİK ÇOCUK OLUR MU?

OLUR... SUNİ İLKAH BUNU MÜMKÜN KILMIŞTIR... VİZİTE ÜCRETİM 25 LİRA DIR.

SENİN ADIN APTULLAH MI?

EVET

ÖYLEYSE YAVRUM TÜKÜR ŞU ŞİŞEYE

KASIMPAŞAYI

HAY SENİN AKLINA TÜKÜREYİM. FENER BAHÇEYİ TUT... FENERBAHÇE-Yİ

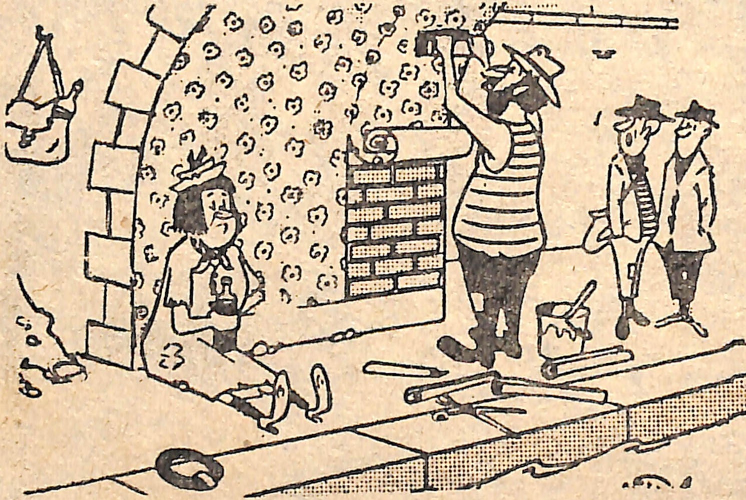

DEVAMI VAR

Dünya

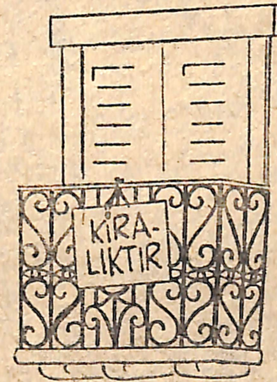
KARİKATÜRLERİ

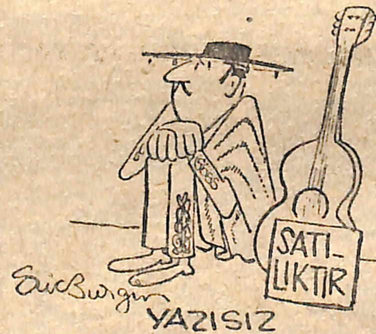

KİBAR DÜŞKÜNLER

— ANNE BU DEĞİL, BABAM ÖTEKİ !..

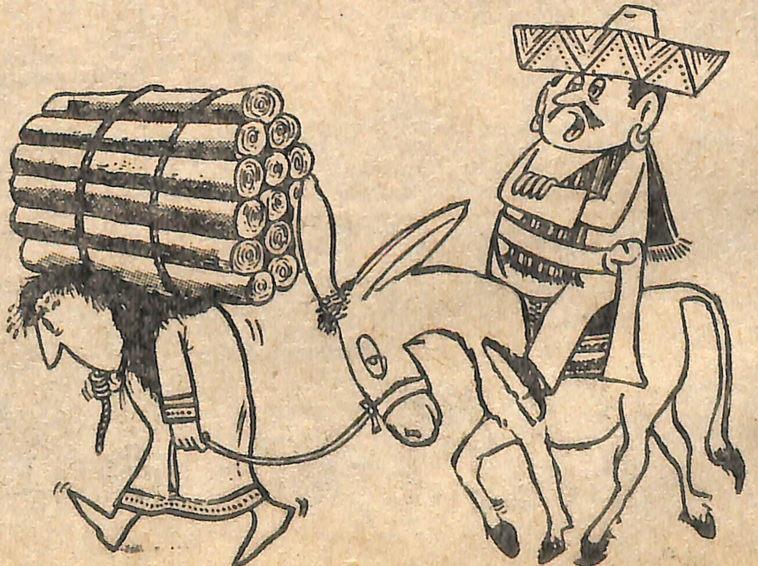

YAZISIZ

— DOKTORCUĞUM EVDE BU KIYAFETTE GEZİYORUM DİYE KOCAM BANA DELİ DİYOR.

DOKTOR — VAY DELİ VAY !.

YAZISIZ

YIL SONUNDA
BİR
ÇEKİLİŞTE

Kadıköy'de
16
APARTMAN
DAİRESİ

400.000
LİRA PARA İKRAMİYESİ

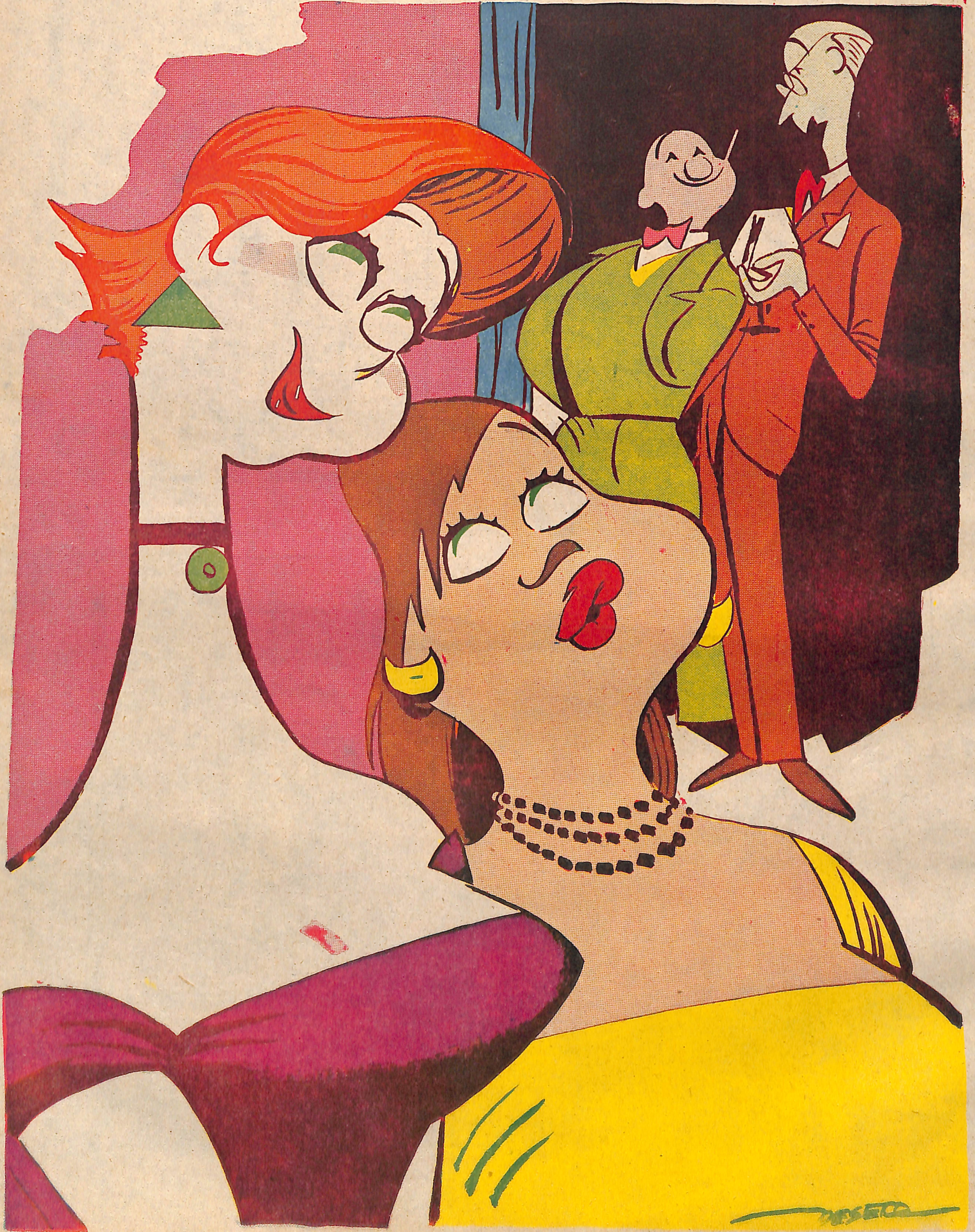
ve

Erenköy'de
32
ARSA

Bu çekilişe, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10 Daire: 3 Belediye - İstanbul
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı ŞAKA MATBAASI

Asalet züppeleri :

— Kocamın cebindeki saat Napoleon'unmuş...
— O bir şey değil, benimkinin bileğindeki Âdem babamızınmış!